

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pkf.25.222/2025/19.

A kérelmező

kérelmező

cím1

A kérelmező képviselője:

Lendvai és Szörényi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lendvai András ügyvéd)

cím2

Bassola Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bassola Bálint ügyvéd)

cím5

A kérelmezett:

kérelmezett

cím3

A kérelmezett képviselője:

SBGK Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szamosi Katalin ügyvéd)

cím4

Az eljárás tárgya: a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegytilrési kérelmet elutasító – ügyszám2 számú – határozatának megváltoztatása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.Pk.22.217/2024/13.

A fellebbezést benyújtó fél: kérelmező

Végzés

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezettnek 3.120 (háromezer-százhusz) EUR másodfokú perköltséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A kérelmezett volt a jogosultja az 1990. december 7-i elsőbbségű, lajstromszám1 lajstromszámú ábrás védjegynek, amely a Nizzai Megállapodás szerinti 28. osztályba sorolt „games and playthings” áruk tekintetében állt oltalom alatt (a továbbiakban: védjegy).

[2] A védjegyo ltalom alatt álló megjelölés egy téglatest alakú tárgy fotórealisztikus ábrázolása, mely tárgy két látható oldala sima, a harmadik oldalán hengeres kiemelkedések vannak 2x3 sorba rendezetten (továbbiakban: megjelölés).

[3] 2002. június 25-én a jelen eljárásban részt nem vevő gazdasági társaságok kérték a védjegy tilrlését a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) akkor hatályos szövegezése szerinti 1. § (1) bekezdése, 2. § (2) bekezdés b) pontja, majd 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján. A tilrlési kérelmet a Fővárosi Ítéltábla 2007. július 12-én meghozott ügyszám5 számú jogerős végzésével elutasította. A Legfelsőbb Bíróság

(továbbiakban: Kúria) a 2008. július 9-én kelt ügyszám6 számú végzésével (továbbiakban LB védjegytörlési végzés) a jogerős végzést hatályában fenntartotta (továbbiakban: korábbi törlési eljárás).

[4] A Kúria LB védjegytörlési végzésének másodfokú végzést idéző indokolása szerint "[...] a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontja a törlési kérelem előterjesztése idején hatályos szövege még nem tartalmazta a „kizárólag” szót, szemben a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 89/104/EGK. első irányelv (továbbiakban: Első Irányelv) 3. cikk (1) bekezdés e) pontban megfogalmazott rendelkezéssel, azonban – a felek által sem vitatottan – e törlési ok alkalmazásához a megjelölésben szereplő formának kizárólagossággal kell az áru jellegéből következni, illetőleg a célzott műszaki hatás eléréséhez szükségesnek lenni. Ilyennek a védjegy nem tekinthető, mert a formai elemek sem kizárólag a műszaki hatás elérését szolgálják.

[5] A megjelölés lényeges formai jellemzője: a téglatest alap sima felszíne, a kapcsológomb hengeres formája, valamint a téglatest alap és a kapcsológomb nagyságának egymáshoz viszonyított aránya. E formai jellemzők egyedi kialakításuk folytán nem kizárólag a műszaki funkciót szolgálják, hanem esztétikai, formatervezési szempontokat követnek. Az elemek összeépíthetőségének, amely a műszaki hatás lényegi jellemzője, nem feltétele a konkrét formai kialakítás. A védjegy egyes formai jellemzői tehát nem kizárólag funkcionális szempontokat szolgálnak és a korábban szabadalommal védett műszaki megoldás, az elemek összekapcsolása nemcsak a védjegy szerinti formával, hanem alternatív megoldásokkal is elérhető”.

[6] A Kúria indokolása szerint továbbá „a jogerős végzés a döntéshez szükséges tényállást helyesen állapította meg és a helyesen megjelölt jogszabályok alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy [...] a támadott védjegy törlésének nem állnak fenn a feltételei. [...]

[7] A jogerős végzés nem ellentétes az Európai Bíróság által C-299/99. számon hozott, ún. Phillips v. Remington döntésben (továbbiakban: Phillips ítélet) megfogalmazott jogértelmezéssel. Az Európai Bíróság a műszaki funkciót stilizáltan bemutató védjegy esetében arra mutatott rá, hogy ha az adott forma lényegi, funkcionális jellemzői kizárólag a célzott műszaki hatásnak tulajdoníthatók, akkor a törlési ok megvalósul, függetlenül attól, hogy a műszaki hatást egyébként más formai kialakítás is lehetővé teszi. A jelen ügyben azonban (az áru) nem kizárólag a célzott műszaki hatás, az elemek összekapcsolása miatt rendelkezik az adott formai kialakítással. Ezért nem kizárt annak a lehetőségnek a felvetése, hogy a célzott műszaki hatás számtalan egyéb formai kialakítással is elérhető. Emiatt nincs ellentmondás a jogerős végzésben kifejtett jogértelmezés és az Európai Bíróság hivatkozott döntése között. [...] A jogerős végzés helyesen mutatott rá arra, hogy a kifogásolt védjegy nem tekinthető olyan formai jegyek hordozójának, amely kizárólag a [...] műszaki hatás elérésére [...] vonatkozó adatokkal rendelkezik. A terméket ábrázoló fénykép alapján kétségtelenül szembetűnő a műszaki összeépíthetőséget is biztosító henger alakú kiemelkedés, emellett azonban az ábrázolt építőelem rendelkezik a jogerős végzésben részletezett, esztétikai szempontokat is szolgáló, a műszaki funkciótól független, más hasonló rendeltetésű termékektől megkülönböztetést biztosító ismérvekkel is. [...]

[8] Tévesen állítják az ellenérdekű felek, hogy a védjegy már megszűnt szabadalommal védett, közkinccsé vált műszaki megoldást helyezi időbeli korlát nélkül jogi oltalom alá. Más formai kialakítással ugyanis senki nincs elzárva attól, hogy a védjegykockának az egybeépíthetőségét biztosító műszaki megoldását alkalmazza.”

[9] A fenti eljárással párhuzamosan a kérelmezett javára oltalom alatt álló 2x4 kapcsológommbal ellátott piros színű védjegy1 kocka formáját térbeli védjegyként oltalmazó lajstromszám2 számon lajstromozott közösségi védjegy ellen is törlési eljárás folyt le. A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (a továbbiakban: OHIM) az R 856/2004-G. számú ügyben 2006. június 10-én hozott határozatával a védjegy1 kocka európai uniós védjegyoltalmát törölte. E határozattal szembeni keresetet az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága (jelenleg Törvényszék, és a továbbiakban: Törvényszék) 2008. november 12-én meghozott T-270/06. számú ítéletével elutasította. Az eljárás végül az Európai Unió Bírósága (továbbiakban: EUB) ügyszám10 számú 2010. szeptember 14-én meghozott ítélettel (továbbiakban: védjegy1 ítélet) fejeződött be, mellyel az EUB elutasította a Törvényszék ítélete elleni fellebbezést.

[10] A védjegy1 ítélet szerint a védjegy1 kocka formáját mint kizárólag a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges formából álló megjelölést ki kell zárni a védjegyoltalomból az építőjátékok körében a közösségi védjegyről szóló 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdés e) pontja második francia bekezdése alapján. Az ítélet indokolásának lényege szerint „[N]incs semmi kétség a tekintetben, hogy a [védjegy1 kocka] domináns jellemzőjének – a felső laponként sorban elhelyezkedő [kötőelemek] – célja az, hogy egy egyszerű építőkockát, amely az igazi, építkezéshez használt téglával arányos szélességgel, hosszúsággal és mélységgel rendelkezik, olyan, többféle módon egymásba illeszthető és szilárd mechanizmussal ruházza fel [...], hogy azt egy gyermek kezelni tudja. A védjegy1 kocka jellemzőit nyilvánvalóan oly módon alakították ki, hogy megfeleljenek a védjegy1 kocka fentebb tárgyalt használati funkciójának, nem pedig azért, hogy e kocka jól azonosítható legyen. [...] Következésképpen [...], a fellebbezési nagytanács [helyben hagyja] a [törlési osztály] határozatát, miszerint a védjegy1 kocka teljességgel funkcionális jellegű, tekintettel arra, hogy nem tartalmaz egyetlen önkényes vagy díszítő elemet sem. [...] A fellebbezési nagytanács a védjegy1 kocka vonatkozásában alkalmazhatja [...] a Philips ügyben megfogalmazott azon fordulatot, mely szerint „a forma alapvető, funkcionális jellemzői [...] kizárólag a műszaki hatásnak tulajdoníthatók.”

[11] A kérelmező 2022. május 4-én védjegy1 jellegű építőjátékokat kívánt behozni Magyarországra, amelyeket – más ok mellett – a tárgyi védjegy oltalma alapján a Fővárosi Ítéltábla jogerős – a Kúria 2023. április 12. napján kelt ügyszám4 számú végzésével hatályában fenntartott – végzésével lefoglalt.

[12] A kérelmezett a fenti tényállás nyomán védjegybitorlási keresetet nyújtott be a kérelmezővel szemben. A bitorlási perben eljáró bíróság az EUB előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezte a bitorlási tényállás megítélésével összefüggésben, melynek hatására a kérelmezett valamennyi olyan – köztük a tárgybeli – védjegyről is lemondott, amelyek a közismert védjegy1 kocka valamelyik kialakításának formáját oltalmazták. A tárgybeli védjegy oltalma tehát 2022. május 1-jétől megszűnt.

[13] A kérelmező a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához (továbbiakban: hivatal) benyújtott kérelmében a védjegy törlését kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 28. osztályban megnevezett játékok és játékszerek tekintetében kizárólag az építőjátékot és építőkockák (játékok) tekintetében elsődlegesen a Vt. 2. § (2) bekezdésének d) pont db) alpontja, másodlagosan a Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján. A védjegy törlését mindkét jogalap tekintetében elsődlegesen a védjegybejelentés napjára (1990. december 7.), másodlagosan a legutóbbi megújítás napjára (2020. október 8.) visszamenőleges hatállyal kérte.

[14] A kérelmező azzal érvelt, hogy a jelen kérelmét a korábbi törlési eljáráshoz képest eltérő ténybeli alapon terjesztette elő. A Vt. 33. § (4) bekezdésében meghatározott „ténybeli alap” – az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) szabályaival összhangban – egyrészt magában foglalja a védjegy törlése jogcímének, jogszabályi alapjának azonosságát (jogcímbeli azonosság), másrészt a tényállás megállapítása során figyelembe vett bizonyítékoknak az azonosságát (tartalmi azonosság).

[15] Érvelése szerint a korábbi törlési eljárás tényalapja azért tér el a mostani törlési kérelem ténybeli alapjától, mert az előbbi eljárás közel két évvel Magyarország uniós csatlakozása, vagyis az uniós rendelkezések joghatályossá válása előtt indult meg. Tehát bár a Kúria tévesen értelmezte és alkalmazta a Philips ítéletet, ekkor még nem érvényesült az uniós jog elsőbbsége, nem volt kötelezően alkalmazandó sem az akkor hatályos Első Irányelv, sem az EUB joggyakorlata, sem a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK rendelet (továbbiakban: Régi Védjegyrendelet), és a magyar bíróságok nem voltak jogosultak az EUB-hez fordulni jogértelmezési probléma esetén.

[16] Másrészt arra hivatkozott, hogy a Kúria döntése a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjának 2002. július 29. napján hatályos szövegén alapult, ámbar a végzés meghozatalakor a 2004. május 1. napjával módosított Vt. volt hatályban. A két jogszabály közti különbség, hogy e rendelkezés az uniós csatlakozás hatályával kiegészült a "kizárólag" szóval, a korábbi szabály ilyen korlátozást nem tartalmazott. Később a Vt. kérdéses szabálya még tovább módosult. A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 2015/2436 irányelv (Harmadik Irányelv) nyomán 2019. január 1-i hatállyal – és immáron a Vt. 2 § (2) bekezdést db) számozással – a „kizárólag” és az „áru formája” kifejezések mellett annak „egyéb jellemzőjét” is nevesítette a jogszabály. Hangsúlyozta azt is, hogy mivel a tárgyi védjegyet 2020. október 9-i hatállyal megújították, annak oltalomképességét a Vt. 120/B. § (2) bekezdése alapján is a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja szerinti jogszabályi szöveg szerint kell megítélni, amely tehát különbözik attól, amelyet a Kúria a korábbi törlési eljárásban alkalmazott.

[17] Harmadszor a kérelmező új tényként hivatkozott az EUB védjegy1 ítéletére. Előadta, hogy lényegében azonos tényállás mentén és a Kúria által alkalmazott joggal analóg Régi Védjegyrendelet 3. cikke (1) bekezdés e) pontja második francia bekezdése alapján az EUB a védjegy1 ítélettel törölte a védjegy1 kocka formáját oltalmazó európai uniós védjegyet az építőjáték árujegyzékbe tartozó áruk körében. Utalt arra, hogy a nemzeti jogalkalmazóra egyformán kötelezőek az EUB harmonizációval kapcsolatos jogértelmezésről szóló előzetes döntéshozatali eljárásokban és az uniós védjegyekkel kapcsolatban végső fokon eljáró

bírósággént hozott ítéletei. Tehát az EUB védjegy1 ítélete olyan új tény, amely a Vt. 33. § (4) bekezdése szerinti ügyazonosságot kizárja.

[18] Negyedszer új ténynek minősülnek az Európai Bizottság (a továbbiakban: EB) előtt indult panaszeljárások is. Az EUPILOT 5069/13/MARKT ügyszámú eljárásban a külügyminisztérium azt a tájékoztatást adta, hogy a Kúria jogerős döntését 2008-ban hozta meg, amikor az EUB még nem döntött a közösségi védjegy1 védjegy korlátozása tárgyában, így azt a Kúria nem vehette figyelembe. Az EB a kormányzati tájékoztatást elfogadva az eljárást lezárta, egyben arról tájékoztatta a panasztevőt, hogy az esetében indítható eljárás a védjegy1 játékkocka védjegyének érvénytelenítése (törlése) iránt arra hivatkozással, hogy azok formája műszaki megoldás eredménye, ebben az ügyben támaszkodhat az EUB 2002. június 18-i Philips ítéletére.

[19] A kérelmező Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja szerinti kizáró okkal összefüggő érvelése az EUB védjegy1 ítéletében ismertetett álláspontját követi. Kiemelte, hogy a funkcionalitás miatti kizáró ok célja az, hogy ne lehessen műszaki megoldásokon alapuló kizárólagos jogokat időkorlátozás nélkül fenntartani. A kérelmező az áruformával elérni kívánt, célzott műszaki hatást az adott moduláris építőjáték rendszert használó termékekben található játékkockák összeillesztésében jelölte meg.

[20] Kifejtette, hogy a forma funkcionalitásának megítélése során kiemelt szerepet játszanak a korábbi építőkocka szabadalmak, melyek rögzítik azt a nyilvánosság számára feltárt és közkinccsé vált műszaki megoldást, amelyet a védjegy által oltalmazni kívánt áruforma alkalmaz a moduláris rendszerben történő összekapcsolhatóság biztosítása érdekében.

[21] Ezek alapján a támadott védjegyen látható áruforma (védjegy1 rendszerű építőkocka) jellemzői, mint a kitüremkedések, az elsődleges kapcsolóelemek, a másodlagos kapcsolóelemek, az oldalfalak, az üreges alsó rész is meghatározott műszaki funkcióval bírnak. Ezek a műszaki funkciót megvalósító jellemzők teljes mértékben egybeesnek a védjegyen ábrázolt áruforma jellemzőivel. Tehát a védjegyet alkotó áruforma alapvető jellemzői kizárólag az építőjátékok (építőkockákból építhető modellek) által elérni kívánt műszaki cél, megoldás megvalósításához szükségesek, ezért a védjegy a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontjában rögzített feltétlen kizáró ok szabályába ütközik.

[22] Arra az esetre, ha a védjegy a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja alapján nem lenne törölhető, a kérelmező másodlagosan a Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontja első fordulata alapján kérte a védjegy törlését közrendbe ütközésre hivatkozással.

[23] Érvelése szerint az EUB gyakorlata konzisztens abban a tekintetben, hogy az uniós jog alapvető szabályai – különös tekintettel az egységes belső piaci működésre vonatkozó szabályokra (az uniós alapszabadságok egyikére) – közrendi szabályoknak minősülnek, amelyeket a tagállami bíróságok és jogalkalmazó szervek kötelesek a nemzeti jogba tartozó szabályokkal egyenrangúként kezelni. Azonban a védjegy1 kockaforma védjegyoltalmának magyarországi fenntartása egyrészt sérti az egységes uniós védjegyjog harmonizált alkalmazásának kötelezettségét. Másrészt a közrenddel ellentétesnek értékelte azt, hogy a kérelmezett védjegy1 termékeivel versenyezni kívánó piaci szereplőt a védjegyoltalom

korlátozza abban, hogy behozza Magyarországra az Európai Unió más tagállamaiban szabadon forgalmazható termékeket. Ez a helyzet sérti az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés (EUMSZ) 34. cikkét, amely a tagállamok közötti kereskedelem tekintetében tiltja a mennyiségi korlátozásokat, importtilalmakat, vagy az ehhez hasonló eredménnyel járó intézkedéseket. Harmadrészt a kérelmezett szerint a közrend része a fogyasztók és piaci szereplők azon jogának érvényesülése is, hogy a már közkinccsé vált műszaki megoldásokkal szabadon rendelkezzenek.

[24] A kérelmezett a törlési kérelem elutasítását kérte.

[25] Elsősorban azzal védekezett, hogy a kérelem ténybeli alapja azonos a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjára alapított korábbi törlési kérelemmel, ennél fogva a Vt. 33. § (4) bekezdése alapján a kérelmező újabb törlési kérelme érdemi vizsgálatára nincsen lehetőség. Kiemelte, hogy a törlési eljárások ténybeli alapját illetően nem jelent eltérést az, hogy a korábbi törlési eljárás Magyarország uniós csatlakozása előtt indult, mert az eljáró bíróságok ennek ellenére figyelembe vették és alkalmazták az EUB releváns jogértelmezését, a Philips ítéletet.

[26] A kérelmező téved az eljárásokban alkalmazott jog különbözőségében is, mert a két törlési eljárásban alkalmazandó jogalap változatlan. Mivel a védjegy az áru formáját oltalmazza és maga a kérelmező is az áru formájáról gondolja, hogy az a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges, ezért a jogszabályi fordulat beiktatása (az egyéb jellemző) irreleváns. Az elsődleges törlési jogcím, a funkcionalitás már a Harmadik Irányelv előtt is teljeskörűen harmonizált volt és az már a korábbi törlési eljárás során is megfelelt az európai uniós jognak.

[27] Álláspontja szerint a Kúria nem alkalmazta tévesen a Philips ítéletet. Hangsúlyozta, hogy az EUB hivatkozott ítélete nem előzetes döntéshozatali eljárásban, hanem egyedi esetben hozott ítélet, ilyenként a tagállami jogalkalmazókat nem köti. A bizottsági eljárásban született megkeresés ugyancsak nem állapította meg, hogy a Kúria jogerős döntése sértene az EU jogot vagy a kötelező európai uniós joggyakorlatot.

[28] Érdemben is vitatta a törlési kérelemben elsődlegesen megjelölt jogcím alkalmasságát. A kérelmezett lényegében a korábbi törlési eljárásban született bírósági határozatokban foglaltakat állította szembe az EUB közösségi védjegy1 ítéletben ismertetett állásponttal.

[29] A Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontjára alapított törlési kérelmet vitatva kifejtette, hogy a törlési ok alkalmazásához nem azt kell kimutatni, hogy a megjelölés használata, hanem azt, hogy a megjelölés maga ellentétes a közrenddel. Ezzel szemben a kérelmező irrelevánsan érvel azzal, hogy a támadott védjegy használata jogharmonizációs kötelezettségszegést eredményez, az egységes belső piac és az áruk szabad mozgásának akadályát képezi és gátolja a közkinccsé vált műszaki megoldás hasznosításának szabadságát. A kérelmező által felhívott EUB döntések többsége vagy nem szellemi tulajdonjoggal, vagy nem a védjegyjogi abszolút kizáró okokkal, a funkcionalitási okkal kapcsolatos. A közösségi joggal és azon belül az európai védjegyoltalmi rendszerrel is összeegyeztethető az a helyzet, amikor az EU

valamely tagállamban érvényes védjegyoltalom áll fenn egy megjelölésre úgy, hogy ugyanerre a megjelölésre közösségi, vagy más EU tagállamban nemzeti védjegyoltalom nem adható.

[30] A hivatal a törlési kérelmet mint alaptalant elutasította, és a támadott védjegyoltalmának hatályát változatlan tartalommal 2022. május 1. napjáig fenntartotta, továbbá a kérelmezőt 1.149.059 forint eljárási költség megfizetésére kötelezte.

[31] A Vt. 33. § (4) bekezdésében foglalt ténybeli alap fogalmát úgy értelmezte, hogy az egyrészt magában foglalja a védjegy törlésének jogcímét, másrészt a tényállás megállapítása során figyelembe vett bizonyítékok összességét. Leszögezte, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdése tartalmi és jog-, jogcímazonosság esetén zárja ki az újabb törlési eljárás indítását.

[32] A Vt. korábbi és hatályos rendelkezéseit összevetve megállapította, hogy a korábban hatályos Vt. releváns rendelkezése nem tartalmazta a kizárólag szót, azonban a bíróságok a rendelkezést úgy értelmezték, hogy a megjelölést alkotó forma kizárólagosságát tényállási elemnek tekintették. Mindebből arra a következtetésre jutott, hogy a korábbi és a jelenlegi törlési eljárásban alkalmazott törlési jogcím szövegezése szerkezetileg változott, pontosításra került ugyan, de annak lényege, és ennél fogva a vizsgálat során alkalmazandó szempontok változatlanok maradtak, ezért a vizsgált törlési kérelmek tekintetében a jogcímazonosság teljesült.

[33] A tartalmi azonosság vizsgálatánál a Fővárosi Törvényszék ügyszám14 számú végzésében kifejtett értelmezést tekintette irányadónak. Eszerint a törlési kérelem ténybeli alapja alatt a jogvita kereteit meghatározó, az érvényesített jog szempontjából releváns tényállítások összességét és nem e tényállításokat alátámasztani hivatott bizonyítékokat kell érteni. Nem azt kellett tehát vizsgálni, hogy a korábbi törlési eljárásban milyen bizonyítékokat ajánlottak fel, hanem azt, hogy melyek voltak azok a releváns tényállítások, amelyek az adott lajstromozást gátló ok alkalmazásának tényalapját meghatározták.

[34] Nem fogadta el, hogy a kérelmező által felhozott körülmények a korábbi törlési eljárásban vizsgálttól eltérő tényalapot eredményeznének. Megállapította, hogy a Philips ítéletet az ügyben eljáró bíróságok szem előtt tartották.

[35] Rámutatott, hogy amikor az EUB az uniós jog értelmezéséről vagy érvényességéről dönt, arra törekszik, hogy az alapjogvita megoldása szempontjából hasznos választ adjon, viszont a kérdést előterjesztő bíróság feladata levonni a válaszból a konkrét következtetéseket. Az EUB a jogértelmezést az előzetes döntéshozatali eljárásban végzi el, melynek ítélete köti a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat. Ettől eltér azonban az az eset, mint a tárgybeli is, amikor az EUB európai uniós védjegyek tekintetében fellebbviteli fórumként ítélkezik. Ennek az eljárásnak a célja egy konkrét jogvita eldöntése eseti jelleggel, amelyet ugyan figyelembe vehet a tagállami bíróság, azonban az kötelezettségeket nem ró a jogalkalmazóra.

[36] Az EUB gyakorlata szerint az uniós jog nem írja elő a tagállami bíróságnak, hogy eltérjenek a bírósági határozatokat jogerőre emelő belső eljárási szabályok alkalmazásától, még akkor sem, ha ez lehetővé tenné az uniós joggal összeegyeztethetetlen nemzeti helyzet orvoslását (EUB C-234/04. számú ítélet 21. pontja, C-213/13. számú Pizzarotti ítéletének 59. pontja és C-69/14. számú ítéletének 29. pontja). Ezen a kérelmező által hivatkozott C-168/15. számú Tomášová v. Slovenská republika ügyben, valamint a C-238/81. számú Cilfit ügyben hozott ítéletben foglaltak sem változtatnak.

[37] Mindezekre tekintettel nem lehetett más következtetésre jutni, mint hogy a korábbi törlési eljárást lezáró jogerős döntés olyan eljárásban született, amely tekintettel volt az uniós jogra és az EUB joggyakorlatára, különös tekintettel a hivatkozott kizáró ok tekintetében legrelevánsabb Philips ítéletre is. Így pedig sem az uniós jog és joggyakorlat, sem pedig az EUB védjegy1 ítélete nem tekinthető olyan új ténynek, amely kizárhatná a Vt. 33. § (4) bekezdésének alkalmazását. Az EB előtt indult panaszeljárások sem tartalmaztak olyan releváns új információt, amely a Vt. 33. § (4) bekezdésének mellőzését lehetővé tenné.

[38] A kérelmező által kifejtett érvelést és benyújtott bizonyítékokat (korábbi szabadalmi iratok, szakértői vélemény) már mind megvizsgálták a korábbi törlési eljárás során, ezért azokat nem lehetett olyan új tényként kezelni, amely a törlési kérelem érdemi vizsgálatát indokolhatná.

[39] A Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja alapján a hivatal ezért érdemi vizsgálatra nem látott lehetőséget.

[40] A közrendbe ütközés kérdésében kifejtette, hogy a közrend fogalmát sem az európai uniós jogszabályok, sem a hazai jogi előírások nem határozzák meg. A BH1997. 489 eseti döntésre utalva rögzítette, hogy a közrend magában foglalja az ország állami berendezkedésének és jogrendszerének az alkotmányban meghatározott alapvető elveit és intézményét, az ott meghatározott alapjogokat és kötelezettségeket, valamint azokat a feltétlen érvényesülést kívánó imperatív jellegű jogi normákat, amelyek közvetlenül védik az ország társadalmi, gazdasági rendjének alapjait. Hivatkozott továbbá a Fővárosi Törvényszék ügyszám13 számú végzésére, amely szerint a kérdéses kizáró ok alkalmazásában nem azt kell kimutatni, hogy a megjelölés használatának kizárólagossága sérti a közrendet, hanem azt, hogy a megjelölés közvetlen jelentésénél fogva, az általa keltett egyértelmű és nyilvánvaló asszociáció okán alkalmas-e arra, hogy a közrendbe ütközzön. Ez az érvelés összhangban áll az EUIPO Konvergencia Programja által elfogadott CP 14. számú közös közleményben írtakkal is. Azt is hangsúlyozta, hogy a CP 14. számú közös közlemény rögzíti azt is, hogy a közrendbe ütközést főszabály szerint a védjegybejelentés időpontjára kell vizsgálni azzal, hogy fennállhatnak olyan rendkívüli körülmények, amelyek indokolják, hogy a hivatal figyelembe vegye a fogyasztói tolerancia későbbi változását. A kérelmező által hivatkozott jogesetek pedig nem alkamasak a fentiek cáfolatára.

[41] Mindezekre tekintettel elutasította a Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontjára alapított törlési kérelmet is.

[42] A kérelmező a megváltoztatási kérelmében a fenti határozat megváltoztatását kérte úgy, hogy a bíróság rendelje el a védjegy törlését (korlátozását) a 28. áruosztályban megnevezett játékok és játékszerek tekintetében kizárólag az építőjátékok és építőkockák (játékok) tekintetében elsődlegesen a bejelentés napjára, másodlagosan a 2019. január 1-jét követő megújítását megelőző oltalmi idő lejártának napjára visszamenőleges hatállyal. Harmadlagosan a határozat hatályon kívül helyezését és a hivatal új eljárásra lefolytatására utasítását kérte.

[43] A megváltoztatási kérelmében a hivatal előtti eljárásban kifejtett érveit tartotta fenn, túlnyomórészt azok megismétlésével, illetve reflektált a hivatal határozatában felhívott európai uniós joggyakorlatról kifejtettekre.

[44] Sérelmezte, hogy a hivatal figyelmen kívül hagyta a 2013 EUPILOT eljárást, amelyben az EB maga javasolta ennek az eljárásnak a megindítását.

[45] Hangsúlyozta, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés történetileg a hivatal és a bíróság munkaterhét csökkentő szabályként került be a magyar jogba, így jelen ügyben az a kérdés, hogy egy ilyen szabály megakadályozhatja-e az uniós védjegyjog magyarországi érvényesülését.

[46] Kiemelte, hogy nem kívánja az LB védjegytrörlési végzés felülvizsgálatát, csupán annyit állít, hogy annak indokolása ellentétes a Philips ítélet alkalmazása tekintetében a védjegy1 ítélettel. Az pedig, hogy a Kúria az EUB-val ellentétesen alkalmazta a Philips ítéletet, új jogi ténynek minősül. A kúriai és az EUB határozat összehasonlítása alapján nyilvánvaló, hogy a Kúria és az EUB ugyanarra a tényállásra ellentétesen értelmezte a Philips ítéletet.

[47] Álláspontja szerint a támadott hivatali határozatban a res iudicata értelmezése körében hivatkozott EUB esetjoggal kapcsolatos érvelés félreértelmezésen alapul. Ugyanis az idézett ítéletek mindegyike azonos felek közötti, korábban jogerőre emelkedett határozatok uniós jogon alapuló felülvizsgálatáról szól. Jelen ügyben azonban a kérelmező nem kéri a korábbi kúriai végzés felülvizsgálatát. A jelen helyzettel nem a hivatal által idézett joggyakorlat, hanem az EUB esetjogából inkább ideillő C-177/20. számú Grossmania ítélet állítható párhuzamba. A támadott határozatban hivatkozott esetekhez (C-234/04., C-213/13., C-69/14. számú ügyek) képest a Kúria korábbi LB védjegytrörlési végzése erga omnes hatállyal akadályozza az egységes belső piac működését, így különösen az áruk szabad mozgását, az Európai Unió Alapjogi Chartájának (Charta) 16. cikkében biztosított vállalkozás szabadságát, valamint az EUMSZ 56. cikkében biztosított szolgáltatások szabad áramlását. A korlátozás 2022. április 30-ig történő fenntartása sérti az uniós jog elsőbbségére és hatékony érvényesülésére vonatkozó, az Európai Unióról szóló Szerződés (EUSZ) IV. cikk (3) bekezdésén alapuló tagállami kötelezettséget. A jogbiztonság elve továbbá nem írja felül az uniós jog elsőbbségére, az egységes uniós védjegyjog és a mögöttes alapszabadságok hatékony érvényesülésére irányuló kötelezettséget. A Vt. 33. § (4) bekezdését ezen kötelezettséggel összhangban kell értelmezni és alkalmazni.

[48] Utalt arra, hogy az uniós védjegyek tekintetében a Vt. 33. § (4) bekezdéséhez hasonlóan az európai uniós védjegyről szóló Európai Parlament és Tanács (EU) 2017/1001.

rendeletének (EUVR.) 63. cikke feljogosítja az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalát (a továbbiakban: EUIPO), hogy az ugyanazon felek között „ugyanazon kérdésben és jogalapon” benyújtott újabb törlési kérelmet elutasítsa. Az EUIPO módszertani útmutatója szerint a C-226/15.P. ügyben (Pink Lady) a főtanácsnok a jogalapot úgy értelmezte, hogy az alatt azon tények és jogi rendelkezések értendők, amelyekre a kereset alapjaként hivatkoznak, a kérdést pedig úgy, hogy az alatt mind a kereset azon célja értendő, amelyet a felperes (kérelmező) eredményként el kíván érni, mind pedig az a konkrét dolog, ami a kereset tárgyát képezi. Az EUIPO szerint tehát a jogalap körébe tartozik: (i) az új tények igazolása, amelyeket nem bocsátottak rendelkezésre a korábbi eljárás során, és (ii) a változás a legfontosabb jogi értékelések elvégzésének módjában, jellemzően az EUB ítéleteinek eredményeként. Álláspontja szerint az EUIPO módszertani útmutatójában kiemelt mindkét szempont fennállását igazolta: a jelen eljárásban van lehetőség először arra, hogy az egységes uniós védjegy jog alapján az EUB kötelező jogértelmezésével biztosított egységes és elsődleges uniós jogértelmezésnek megfelelően döntsön a bíróság a védjegy Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja szerinti oltalomképességéről.

[49] A hivatal tévesen hivatkozott a Fővárosi Törvényszék ügyszám 14 számú végzésére, miután – a fentiek szerint – iratellenesen állapította meg, hogy a jelen kérelem ténybeli alapja a korábbival egyező.

[50] A kérelmező szerint a hivatal Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontjára alapított érvelése sem helyes. Kiemelte, abból, hogy a védjegyet tízévente meg lehet újítani, logikusan következik, hogy a közrendbe ütközés fennállását nem csak a bejegyzés időpontjára lehet vizsgálni. Ezt támasztja alá – a Vt. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapjául szolgáló – Harmadik Irányelv 45. cikk (3) bekezdés a) pontjában alkalmazott jelen idejű megfogalmazás is. Mivel a védjegy bejelentése Magyarország európai uniós csatlakozását megelőzően történt, így az uniós jogból eredő közrendi szabályok akkor még nem, de azt követően nyilvánvalóan alkalmazandók. Ezzel szemben a közkinccsé válásból eredően fennálló kizáró ok már a védjegy bejelentésekor is fennállt.

[51] A kérelmező kifejtette, a védjegy sérti az EUMSZ 34. és 36. cikkét az Európai Unióról szóló Szerződés (továbbiakban: EUSZ) IV. cikk (3) bekezdését, a Charta 16. cikkét és az Alaptörvény E) cikk (3) bekezdését, mert sérti az egységes uniós védjegy jog harmonizált alkalmazásáról szóló kötelezettséget. Továbbá az Európai Unió egységes piacán indokolatlanul korlátozza a tagállamok közötti kereskedelmet, a torzításmentes versenyt és az áruk szabad mozgását, valamint a közkinccsé vált műszaki megoldás bárki által történő hasznosítását akadályozza. Ezek az elvek a CP 14. számú közös közleményben a közrend fogalmával kapcsolatban kifejtettek szerint szintén a közrend részét képezik.

[52] Kifogásolta, hogy a hivatal nem fogadta el az általa hivatkozott ítéletek relevanciáját. A Vigeland ítéletet kétségtelenül az EFTA Bíróság hozta, azonban az abban kifejtettek analógia útján kíván hivatkozni, az abban írtak a közrend fogalma szempontjából relevánsak. Az EUB ítéletekkel kapcsolatban pedig hangsúlyozta, hogy a közrend fogalma egységes, ezért a más jogágban született ítéletekben foglalt értelmezést is figyelembe kell venni.

[53] Kérte, hogy a bíróság kezdeményezzen előzetes döntéshozatali eljárást az EUB-nél az általa megjelölt kérdésekről.

[54] A kérelmezett a megváltoztatási kérelem elutasítását kérte. Álláspontja szerint a hivatal helyesen fejtette ki, hogy a korábbi törlési eljárásban az ügyében eljáró bíróságok szem előtt tartották a Philips ítéletet, ennél fogva nem igaz, hogy az eljárás során és a döntés meghozatalakor az uniós jog figyelmen kívül maradt. Teljes mértékben egyetértett a hivatalnak a Vt. 33. § (4) bekezdése alkalmazásáról kifejtett indokaival. Alaptalan az az álláspont is, hogy az LB védjegy-törlési végzés akadályozza az egységes piac működését, a szellemi tulajdonjogok az egyik kivétel az EUSZ 36. cikk alapján. Ez okból teljességgel irreleváns a kérelmező által hivatkozott C-177/20. számú Grossmania ítélet, valamint az EUIPO módszertani útmutatójával kapcsolatos érvelés is. Hangsúlyozta, hogy a kérelmezett védjegy-jogait nem a technológiára építi, hanem a kockának és a kötőgomboknak a védjegy1 kockán való megjelenésére, tehát a védjegy1 kocka specifikus külső megjelenésére, designjára. Az, hogy a szabadalom lejárt, legfeljebb arra biztosít lehetőséget, hogy a technológiát bárki felhasználja, nem biztosít azonban jogot másnak arra, hogy a védjegy1 kocka védjegytalan alatt álló specifikus külső megjelenését lemásolja, jogosulatlanul felhasználja.

[55] Az elsőfokú bíróság végzésével a megváltoztatási kérelmet elutasította. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 680.725 forint eljárási költséget.

[56] Döntésének indokolása szerint a hivatal kellő alaposággal megállapított tényállás alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kérelmező törlési kérelme nem teljesíthető. A bíróság a határozat indokolásával is egyetértett, ahhoz a megváltoztatási kérelemben kifejtettekkel összefüggően a következőket fűzte.

[57] A Vt. 33. § (4) bekezdését anyagi jogerő szabályként értelmezte. Indokolása szerint a Vt. saját anyagi jogerő szabályt tartalmaz, ez a 33. § (4) bekezdése, amely tény kizárja az Ákr. anyagi jogerő szabályát tartalmazó 46. § (1) bekezdésének alkalmazását.

[58] Okfejtése szerint „az azonos ténybeli alapon” fordulat nem értelmezhető a jogtól elszigetelten, pusztán tényállás azonosságként, hiszen a tényállást azok a tények képezik, amelyeket az alkalmazott jog tesz relevánssá. A törlési kérelem ténye és jogalapja tehát kölcsönösen feltételezik egymást. Egyetértett ezért a Vt. 33. § (4) bekezdésének olyan értelmezésével, hogy az „azonos ténybeli alapon” feltétel tény-, és jogazonosságot is magában foglal.

[59] Abból, hogy a jogalkotó a szabályban az azonos ténybeli alapot jelöli meg, az következik, hogy a szabály alkalmazásához a törlési kérelemben tett tényállításokból kell kiindulni. Az újabb törlési kérelem és a korábbi törlési eljárás ténybeli alapjának azonossága akkor állapítható meg, ha az újabb törlési kérelemben felhozott releváns tényállítások ugyanarra a lajstromozást kizáró okra (jogra) mutatnak. A jogszabály nem ír elő jogszabály szövegezési azonosságot (jogalap azonosságot), így elegendő a kizáró okok tartalmának és értelmének azonosságát kimutatni.

[60] A kérelmezőnek az elsődleges törlési kérelmekkel összefüggő alapvető tényállítása az, hogy a védjegyoltalom tárgyát képező megjelölés, amely egy építőjáték formája, kizárólag olyan formából áll, amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges.

[61] Ezt az állítást a kérelmező a Philips ítéletben kimunkált úgynevezett funkcionális teszten keresztül fejt ki, meghatározza az áruforma alapvető jellemzőit, azonosítja az e formával elérni kívánt műszaki célt, majd bemutatja, hogy a kérdéses áruforma alapvető jellemzőinek mindegyike ennek a célnak az elérését szolgálja.

[62] Elemzése szerint a törölni kívánt védjegy alapvető jellemzői a következők: téglatest formájú üreges építőkocka, a tetején elhelyezett kapcsológombok vagy kötőelemek és az üreges téglatest belsejében elhelyezett, a kapcsológombok fogadására, rögzítésére szolgáló negatív kapcsológombok, vagy másodlagos kitüremkedések.

[63] Rögzíti, hogy az áruval célzott műszaki hatás a védjeggyel oltalmazni kívánt építőkockák összekapcsolódásának és variálhatóságának (szétszedhetőségének) biztosítása.

[64] Bemutatja, hogy a védjegy fenti alapvető formai jellemzőinek mindegyike olyan, amely az előbbi célt szolgálja.

[65] Mindezt alátámasztva látja a feltaláló által feltalált játék játékkocka jellemzőivel, és a kérelmezett anyavállalatának lajstromszám 5 számú (1959. január 12.) szabadalmának leírásaival, amelyek közreadják azt a műszaki megoldást, amelyet a védjegy által oltalmazni kívánt áruforma alkalmaz a moduláris rendszerben történő összekapcsolhatóság biztosítása érdekében. Ez alapján állítja a kérelmező, hogy a védjegy fenti, műszaki funkciót megvalósító jellemzői teljes mértékben egybeesnek a védjeggyel oltalmazni kívánt megjelölésen ábrázolt áruforma jellemzőivel. Ebből következtet arra, hogy a védjegy tárgyát képező áruforma alapvető jellemzői kizárólag az építőjátékok által elérni kívánt műszaki cél megvalósításához szükségesek, emiatt a megjelölés a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontjába rögzített feltétlen kizáró okba ütközik és törlendő.

[66] A bíróság a korábbi törlési eljárás iratai alapján azt állapította meg, hogy a korábbi védjegy-törlési eljárásban az eljárást kezdeményező gazdasági társaság pontosan ugyanezeket az állításokat szegezte a védjegyoltalom tárgyát képező áruformával szembe, és erre tekintettel kérte az oltalmának törlését a Vt. 2002-ben hatályos 2. § (2) bekezdés b) pontja alapján. Utalt arra is, hogy a tényalap azonossága nem véletlen, ugyanis a korábbi törlési kérelmet benyújtó személy a kérelmezett európai uniós védjegye ellen akkor már folyamatban lévő törlési eljárásban felhozott érveket emelte át a hazai törlési eljárásba.

[67] Az LB védjegy-törlési végzés meghozatalakor az EUIPO Fellebbviteli Tanácsának a védjegy 1 kocka európai uniós védjegyoltalmát törlő határozata már ismert volt, mellyel szembeni keresetet később a Törvényszék a T-270/06. számú ítéletével utasította el és amely ítélet felülvizsgálatát az EUB a védjegy 1 ítéletben végezte el. A kérelmező kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy jogi érvelését ebből a közösségi törlési eljárásból emeli át.

[68] A bíróság kiemelte, hogy annak van jelentősége, hogy a korábbi törlési eljárás tényállása és a mostani elsődleges törlési kérelemben tett tényállítások ugyanarra az abszolút kizáró okra mutatnak.

[69] A jogazonosságot elemezve megállapította, hogy a hivatal helyesen fejtette ki, hogy a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjának 2004. május 1-jétől módosult szövege a jogszabály értelmét nem érintő, az Első Védjegyirányelvnek való megfelelést szolgáló és egyúttal az azzal már konform hazai bírói gyakorlatnak megfelelő szövegezési pontosítás. A 2019. január 1-jétől hatályos szövegállapot pedig a most vizsgált törlési kérelem szempontjából tartalmi és értelmi különbséget nem hordoz a korábbi törlési eljárásban alkalmazott jogszabályhoz képest.

[70] A törvényjavaslat indokolását is figyelembe véve arra következtetett, hogy nincs jelentősége annak, hogy a korábbi törlési eljárás még olyan időpontban indult meg, amelyben Magyarország nem volt az EU tagja, és ennél fogva a közösségi jog sem volt itthon hatályos. A korábbi törlési eljárásban értékelt tényállítás, az abból következő jog (törlési jog) és annak értelmezése ugyanis annak ellenére megegyezett a mostani kérelemben tett tényállításokkal, az azokból következő joggal és annak értelmezésével, hogy a hazai jogalkotót az irányelv implementálása, a jogalkalmazókat pedig az irányelven alapuló jog egységes értelmezése és alkalmazása iránti kötelezettség akkor még nem terhelte.

[71] Tehát a szabályozási környezet megváltoztatása a Vt. 33. § (4) bekezdése szerinti ténybeli alap azonosságát nem érintette.

[72] A korábbi törlési eljárás ténybeli alapját nem bővítette az a tény, hogy a tárgyi védjegyhez hasonló európai uniós védjegy törléséről döntöttek az illetékes közösségi jogalkalmazók, köztük az EUB. A törlési kérelem szempontjából releváns tényeket a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja kimerítően határozza meg. Ez alapján nem szempont a hasonló – vagy akár azonos – megjelölés oltalomképességével kapcsolatos közösségi jogalkalmazói álláspont mérlegelése.

[73] A bíróság egyetértett azzal a hivatali következtetéssel, hogy az EUB az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdés második francia bekezdése és az Alapokmánya 56. cikke szerint gyakorolt hatáskörében hozott ítélete, melyben a – védjegy1 ítélethez hasonlóan – az EUIPO Fellebbviteli Tanácsának határozata elleni keresetet eldöntő törvényszéki ítélet ellen benyújtott, kizárólag jogkérdésre korlátozódó fellebbezést bírál el, nem bír olyan kötelező erővel mint az EUMSZ 267. cikk (1) bekezdése szerinti hatáskörben adott jogértelmezés. A kérelmező tehát az EUB-nak az EUMSZ 267. cikk (1) bekezdésén alapuló jogértelmező hatáskörét összemosta az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második francia bekezdése szerint gyakorolt rendes jogorvoslati bírósági hatáskörével.

[74] A hivatal EUMSZ 36. cikkével összefüggő álláspontjával is egyetértett. Hangsúlyozta, hogy a mennyiségi korlátozás alóli kivétel előzményeként már az EUB a korai ítélezési gyakorlatában kimondta, hogy a szerződés nem érinti a tagállami jogszabályok szerint megadott szellemi tulajdonjogok fennállását (C-235/89. számú ítélet). Kifejtette, hogy a tagállami és a közösségi védjegy rendszerek mellérendelt viszonyban vannak, joguk harmonizált ugyan, mégis független jogalkalmazói által megadható és megvonható,

párhuzamosan létező védjegytalpak jellemzik azokat, melyek az Unió belső piacát e jogok tekintetében kétségkívül tagoltta tehetik. Ez azonban önmagában nem tekinthető az EUMSZ 36. cikke által elkerülni kívánt önkényes megkülönböztetésnek, vagy a tagállamok közötti kereskedelem rejtett korlátozása eszközének.

[75] A jelen helyzetet is az a sajátos koegzisztencia alakította, hogy a tagállami és a közösségi legfelsőbb szintű bírói fórumok lényegében azonos tényállásokat, azonos jog alapján és annak azonos értelmezésére (Philips ítélet) hivatkozva ellentétesen ítélték meg. A két, tárgyi és területi hatályában is különböző döntés tekintetében semmilyen jog nem állít fel rangsort, a bíróság számára nem adott olyan magasabb reflexiós szint, amelyről rátekintve a határozatokra kimondhatná, hogy az egyik határozat helyes, a másik téves, és ennek jogkövetkezményeit levonhatná.

[76] A kérelmező azon álláspontját, hogy az LB védjegytróliési végzés a Philips ítélet téves alkalmazásán alapul és ennél fogva a közösségi jogot sérti, csak egy, Magyarországot kötelezettségsegési eljárásban marasztaló ítélet alapozhatná meg, ezt a kérdést azonban az EB egyik alkalommal sem vitte az EUB elé. Mindebből az is következik, hogy a 2011-ben és 2013-ban az EB előtt indult eljárásokban tett megállapítások közömbösek. Az EUMSZ 260. cikk (1) bekezdésének megfelelő marasztalás híján érdektelen, hogy a kérdést eldönteni nem illetékes panaszos, az EB és a magyar kormány mit fejtett ki a Kúria jogerős végzésének jogszerűségével kapcsolatban. Ennélfogva a két eljárásban lefolytatott levelezés vizsgálata is szükségtelen, elegendő annyit rögzíteni, hogy az eljárások egyike sem zárult az EUB marasztaló ítéletével.

[77] A kifejtetteket a bíróság úgy összegezte, hogy a kérelmező releváns tényállításai egybeesnek azzal a tényállással, melyet a Kúria megelőző tróliési eljárásban vizsgált. Az EUB védjegy1 ítélete és a 2011-ben, majd a 2013-ban az EB előtt indult eljárásokban tett megállapítások ezt a tényalapot nem bővítik, mindössze a tényállás eltérő, de a bíróságot nem kötő jogi minősítésének példáját mutatják be. Ezért megalapozottan helyezkedett a hivatal arra az álláspontra, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdése alapján nincs helye a kérelmező elsődleges tróliési kérelme érdemi vizsgálatának.

[78] Megalapozatlannak értékelte a Vt. 33. § (4) bekezdése értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését is, mert a nemzeti jog értelmezésére az EUB nem rendelkezik hatáskörrel.

[79] Az elsődleges tróliési kérelem elbírálása továbbá nem igényelte előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését. A hivatal helyesen idézte azokat az ügyeket, melyekben az EUB emlékeztetett a jogerő elvének mind az uniós a jogrendben, mind a nemzeti jogrendekben tulajdonított jelentőségére. Az uniós jog nem írja elő a nemzeti bíróságnak, hogy eltérjen a bírósági határozatokat jogerőre emelő belső eljárási szabályok alkalmazásától még akkor sem, ha ez lehetővé tenné az uniós joggal összeegyeztethetetlen nemzeti helyzet orvoslását.

[80] A hivatal nem teljeskörűen ismertette az EUB joggyakorlatát, mert bizonyos különleges körülmények fennállása esetén a jogerős határozat utólagos felülvizsgálatára lehetőség nyílt az EUB gyakorlata szerint. Erre ad példát az EUB C-177/20. számú

Grossmania ügyben hozott ítélete. Az EUB ebben az ügyben úgy ítélte meg, hogy különleges körülmények fennállása esetén a nemzeti közigazgatási szerv a tényleges érvényesülése elve és az EUMSZ 4. cikk (3) bekezdése szerinti lojális együttműködés elve értelmében köteles lehet arra, hogy felülvizsgáljon egy véglegessé vált közigazgatási határozatot. E kontextusban figyelembe kell venni a szóban forgó helyzetek és érdekek sajátosságait abból a célból, hogy egyensúlyt lehessen teremteni a jogbiztonság követelménye és az uniós jogra tekintettel vizsgált jogszerűség követelménye között. Az alapügy sajátosságait vizsgálva ilyen különleges körülmények fennállását látta az EUB különösen abban, hogy a nemzeti szabályozás már a célja alapján, csupán e ténynél fogva korlátozza a közösségi jogszabályban biztosított jogot, továbbá a nemzeti szabályozásról kötelezettségszegési eljárás nyomán és annak eredményeképpen az EUMSZ 260. cikke szerinti ítéletben állapította meg az EUB, hogy a közösségi joggal ellentétes, valamint a jogsértésnek széles körben érvényesülő következményei vannak, a tagállamok állampolgárai nagy számban érintettek (C-177/20. Grossmania ítélet [55]-[57] bekezdései). Ezeket a szempontokat sorba véve és a jelen esetre alkalmazva nem látta a bíróság olyan különleges körülmény fennállását, amely a Vt. 33. § (4) bekezdése szerinti anyagi jogerő szabály figyelmen kívül hagyását indokolná. Mindenekelőtt azért, mert a jelen esetben fel sem merült a közösségi joggal ellentétes nemzeti jog alkalmazása. Egy ilyen jogsértő helyzet jellegét, jelentőségét és súlyosságát tekintve sem állítható párhuzamba a magyar bíróságok egyedi jogalkalmazásával szembeni olyan kritikával, hogy a bíróságok egyes ügyekben nem követték az EUB egy bizonyos jogértelmezését. Ilyen mulasztást az EUB nem állapított meg az EUMSZ 258., 260. cikkei szerinti eljárás eredményeként, végül pedig a védjegy1 kockák védjegy oltalmának egyedi megítélése aligha értékelhető a hazai jogalkalmazást széles körben befolyásoló hatásúnak.

[81] A közrendet illetően egyetértett a hivatallal a megállapításával, hogy a Vt. 3. § (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásában nem azt kell kimutatni, hogy a megjelölés használatának kizárólagossága közrendet sértene, hanem azt, hogy a megjelölés implicite, közvetlen jelentésénél fogva, az általa keltett egyértelmű és nyilvánvaló asszociáció okán alkalmas arra, hogy a közrendet veszélyeztesse.

[82] A megváltoztatási kérelemben hivatkozott CP 14. közlemény megállapítja, hogy az unió vagy valamely tagállam közrendjének részét képező alapvető normáknak, elveknek és értékeknek megbízható és objektív források alapján megállapíthatónak kell lenniük, ez azonban nem azt jelenti, hogy a közösség alapokmányaiban előforduló bármely szabály megsértése közrendbe ütközést jelent. Ez ugyanis a kizáró oknak a „jogellenesség”-gel egyenlő kiterjesztő értelmet adna, amit nem támaszt alá a közrend fogalom használata, amely a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint nem általában a jogrendet, de még csak nem is a közérdeket, hanem a közösségi együttélést, az állami és társadalmi békességet szolgáló formák, elemek és értékek összességét, illetve ezek érvényesülését jelenti. A közrendbe ütközés fogalma tehát szűkebb értelmű, nem közrendi normák különösen az üzleti, gazdasági érdekeken, célkitűzéseken alapuló normák, amelyek megsértésének elkerülése, mint arra a CP 14. közlemény is rámutat, más feltétlen kizáró okok mögötti jogpolitikai cél. A vizsgált kizáró ok és más kizáró okok elhatárolásának ez a lényegi ismérve, így közömbösek a kérelmezőnek az EUB ítéleteiből kiragadott, kontextus nélküli szóhasználati példái.

[83] A hivatallal egyezően az elsőfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy a védjegyoltalom tárgyát képező forma nem hordoz olyan jelentést, nem közvetít olyan üzenetet, amely sért valamely megbízható és objektív forrásból származó közrendi normát, elvet vagy értéket, illetve ösztönzi, dicsőíti, bagatellizálja vagy igazolja ezek megsértését. Hangsúlyozta, hogy a

védjegy és a megjelölés nem szinonimák, a törvényi kizáró ok a lehetséges védjegyoltalom tárgyával, vagyis a megjelöléssel szemben támaszt követelményt. A kérelmező hibás szóhasználata alapvetően téves irányba vitte el a törlési kérelmet, amelynek lényegi mondanivalójává a megjelölés védjegyoltalmával biztosított kizárólagosság kritikája vált, ami azonban a törlési jogalap vizsgálata szempontjából közömbös.

[84] A kérelmezőnek a közkinccsé vált műszaki megoldással összefüggő érvelése nem egyéb, mint egy másik védjegyoltalmat kizáró ok, a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja jogpolitikai céljának hangoztatása, ennél fogva a megjelölés és az azzal megtestesített műszaki megoldás viszonya ez utóbbi kizáró oknak az alkalmazásában értékelendő, ami a megelőző törlési eljárásban már megtörtént. A kérelmező által hivatkozott Európai Szabadkereskedelmi Társulás Bíróság (továbbiakban: EFTA Bíróság) E-15/16. számú Vigeland ügyben hozott ítélete nem állítható párhuzamba a jelen esettel, annak az ügynek a tényállása lejárt szerzői jog védjegyoltalommal való meghosszabbításával kapcsolatos, míg a jelen esetben egy műszaki megoldás védjegyoltalommal való kisajátításának lehetősége vetődött fel. A Philips ítéletből kiderül, hogy az utóbbi helyzet elkerülése végett a közösségi jogalkotó egy speciális erre a helyzetre dedikált kizáró okot hozott létre, míg a lejárt szerzői jog védjegyoltalommal történő meghosszabbításának elkerülését ilyen speciális szabály nem szolgálja, a két tényállás védjegyjogi megítélése ezért szükségképpen eltérő. A Vt. nem teremt a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja és a 3. § (1) bekezdés a) pontja között szubszidiárius viszonyt.

[85] A kérelmező elsődlegesen a bejelentés napjára visszaható hatállyal igényelte a védjegy törlését, ebből következően egy ilyen kérelem megalapozásához azt szükséges bizonyítani, hogy a megjelölés már a bejelentés napján sem volt oltalomképes. Az elsőfokú bíróság annak tulajdonított jelentőséget, hogy a Vt. 30. § (1) bekezdés c) pontja alapján a védjegyoltalom megszűnik, ha a védjegyet törölték (Vt. 33. §) a bejelentés napjára visszaható hatállyal. A védjegy törlése tehát akkor alkalmazandó, ha már a védjegyoltalom megadása is megalapozatlan volt: az abszolút vagy relatív kizáró okba ütköző védjegy törlése, fogalmából következően, annak tisztázását kívánja, hogy a megjelölés már a bejelentéskor is megfelelt-e a Vt. által támasztott követelményeknek, ez alól csak a Vt. 120/B. § (2) bekezdése képez kivételt a megújított védjegy esetében. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem látszik a jogi szabályozás alapján megalapozottnak a CP 14. közleményben kifejtett azon vélemény, hogy a védjegy törlését kivételesen a bejelentést követő későbbi esemény, a megjelölés közrendbe ütközővé válása is megalapozhatja.

[86] A kérelmező elsődlegesen nem a megjelölésnek a bejelentéskori közrendbe ütközését, hanem egy későbbi esemény, Magyarországnak az EU-hoz való csatlakozásával előálló közrendbe ütközővé válását állítja, ez pedig kizárja a védjegy törlését a bejegyzésre visszaható hatállyal, hiszen a megjelölés oltalmát annak bejelentésekor még bizonyosan nem akadályozhatta a Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontja azon a tényalapon, melyet a kérelmező előad.

[87] A másodlagos törlés iránti kérelemmel összefüggően a bíróság visszautalt a tagállami és a közösségi védjegyrendszerek kapcsolatával összefüggően kifejtettekre, a közösségi és nemzeti védjegyrendszerek sajátos koegzisztenciájára. A kérelmező érvei nem a megjelölésnek magának, hanem a védjegy oltalmának és annak következményeinek kritikái.

[88] Az eljárási költségekről a Vt. 86. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[89] A végzés ellen a kérelmező terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte a végzés megváltoztatását és a védjegy törlését a 28. áruosztályban megnevezett játékok és játékszerek tekintetében kizárólag az E0088 építőjátékok és az E0089 építőkockák tekintetében elsődlegesen a védjegy bejelentésének napjára, másodlagosan 2020. december 7-ére visszamenőleges hatállyal.

[90] Másodlagosan, amennyiben az ítéltábla úgy látja, hogy az elsőfokú eljárásban olyan lényeges eljárási szabálysértés történt, amely a másodfokú eljárásban nem orvosolható, vagy amelynek orvoslása nem észszerű, úgy kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 381. § alapján az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására.

[91] A végzés helybenhagyása esetére kérte a költség viseléséről szóló rendelkezés megváltoztatását is és a kérelmezetti ügyvédi munkadíj kérelmezettre terhelését teljesen vagy legalább 70%-os mértékben.

[92] Amennyiben az ítéltábla nem fogadja el a kérelmezőnek a Harmadik Irányelv értelmezéséről szóló érveit, kérte az EUMSZ 267. cikke és a Pp. alapján előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését az EUB előtt a megjelölt kérdésekben.

[93] A kérelmező fellebbezésében kérte a tényállás kiegészítését a következőkkel. A Kúria ügyszám4 számú végzésben (továbbiakban: Kúria ideiglenes intézkedési végzése) elvi szinten mondta ki, hogy a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja szerinti funkcionálissal kapcsolatos abszolút kizárási okról új eljárásban döntés hozandó, és ebben az eljárásban a jogegység sérelme nélkül lehet eltérni a korábbi legfelsőbb bírósági védjegytorlási végzésektől. Tényként kérte rögzíteni a korábbi LB védjegytorlási végzés alapján, hogy a Kúria e végzésben elutasította az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését egyrészt azért, mert nincs ellentmondás a jogerős végzésben kifejtett jogértelmezés és a C-299/99. számú ítéletben kifejtettek között, továbbá mert a jogvita alapjául szolgáló tényállás az uniós csatlakozást megelőzően keletkezett. A Fővárosi Törvényszék 2022. július 18-i ideiglenes intézkedést elutasító végzése (továbbiakban: FT ideiglenes intézkedési végzése) alapján tényként kérte rögzíteni, hogy eszerint a korábbi LB védjegytorlási végzés alapján kialakult bírósági gyakorlat felülvizsgálatra szorul, továbbá ebben a végzésben a törvényszék megállapította azt is, hogy a védjegy közkincsnek minősülő műszaki megoldás hasznosítását zavarja, illetve akadályozza. Az EB eljárásaiban tett nyilatkozatok alapján tényként kérte rögzíteni, hogy az EB 2013 EUPILLOT eljárásban megállapította, hogy a korábbi LB védjegytorlási végzések eredményeként uniós jogot sértő ítélezési gyakorlat alakult ki, az alapján a Kúria funkcionáltság kritériumát eltérően értelmezi az EUB gyakorlatától, mivel a) jogellenesen különbözteti meg a műszaki megoldást és a műszaki hatást, b) az EUB gyakorlatával ellentétesen arra alapítja a védjegyoltalom képességét, hogy vannak olyan alternatív formák, amelyekkel ugyanaz a műszaki hatás elérhető, valamint c) a kizárólag kifejezést az egész megjelölésre vonatkozóan értelmezi, jóllehet az csak a megjelölés lényeges funkcionális jellemzőire vonatkozik. A végzések jelentősen hátrányos hatást

gyakorolhatnak az egységes belső piacra, mert a védjegy jogosultjának monopolhelyzetet biztosítanak.

[94] Tényként kérte rögzíteni azt is, hogy az EB 2013 EUPILOT eljárást azért szüntette meg a magyar kormány tájékoztatása alapján, mert úgy értelmezte a kormánytól kapott választ, hogy a jövőben a magyar hatóságok előtt indítható a védjegy törlésére irányuló eljárás a műszaki funkcionalitásra hivatkozással, amely ügyben a kérelmező a Philips ítéletre támaszkodhat. Tényként kérte rögzíteni, hogy a Kúria ügyszám26 szám alatti felülvizsgálati ítéletben megállapította a védjegy bitorlását, és azonfelül a versengő védjegyl-szerű játék kockákat tartalmazó termékek forgalmazását a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 6. §-ába ütközőnek, jellegbitorlónak is minősítette.

[95] Eljárási jogszabálysértésként hivatkozott a Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértésére, mert az elsőfokú bíróság a Kúria közzétett határozatától indoklás nélkül eltért. A Kúria ideiglenes intézkedési végzése ([52] bekezdés) elvi szinten és a jelen ügyre is alkalmazandóan rögzítette ugyanis, hogy a védjeggyel kapcsolatos, a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja alapján indítandó státusz eljárásban a korábbi LB védjegy törlési végzéstől a Kúria jogegységi eljárás kezdeményezése nélkül térhet el. A Kúria ideiglenes intézkedési végzése és a Fővárosi Törvényszék támadott végzése közötti ügyszámosság egyértelműen megállapítható. Az elsőfokú bíróság végzése a Pp. 346. § (5) bekezdését azért is sérti, mert a bifurkációs ügy védjegybitorlási részében hozott saját határozattól történő eltérést nem indokolta. Hivatkozott arra, hogy a Fővárosi Törvényszék a külön eljárásban lefolyt ideiglenes intézkedés elrendelésére irányuló eljárásban hozott végzésében figyelembe vette és idézte a közösségi védjegyl ítéletet, amelyet a jelen végzésében figyelmen kívül hagyott arra hivatkozással, hogy az a tagállami bíróságokra nem bír kötelező erővel.

[96] Eljárási szabálysértésként sérelmezte a Vt. 33. § (4) bekezdésének jogellenes, irratellenes és okszerűtlen értelmezését.

[97] Először is az elsőfokú bíróság alaptalanul állította, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdése kizárja az Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazását, ez ellentétes a hivatal nyilvánosan elérhető segédletével. A ténybeli alap mellett ezért az Ákr. 46. § (1) bekezdése értelmében a visszautasítás feltétele az is, hogy az irányadó jogi szabályozás nem változott.

[98] Másodszor az elsőfokú bírósági végzés jogellenesen értelmezi a Vt. 33. § (4) bekezdését. Éppen a védjegy jogi oltalom abszolút szerkezete és időbeli korlátlanága az, ami a Vt. 33. § (4) bekezdésének óvatos és szűkítő alkalmazását indokolja. Kiemelt kockázat, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdésben foglalt ügyszámosság szabály túl tág körben történő alkalmazása a versenytorzító, jogsértő állapotot időbeli korlát nélkül konzerválná. Ebből következően minden olyan új körülmény, amely egy védjegy esetében annak oltalomképtelenségére, és így fenntartásának versenytorzító hatására utal, szükségképpen kizárja a Vt. 33. § (4) bekezdésén és az Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pontján alapuló visszautasítás alkalmazhatóságát, és megnyitja a védjegy oltalomképtessége felülvizsgálatának lehetőségét.

[99] Harmadszor az elsőfokú bíróság jogellenesen értelmezte a Vt. 33. § (4) bekezdését úgy, hogy az nem jogszabály-szövegezési azonosságot ír elő, és a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a jogszabály szövegének változása tartalmi, értelmi módosulást is eredményezett-e. Az elsőfokú bíróság a korábbi védjegytrélési végzésben alkalmazott Vt. szabályozáshoz képest két szövegszerű módosításon is átesett jogi szabályozást alaptalanul minősítette a jogszabály értelmét nem érintő szövegezési pontosításnak, illetve tartalmi és értelmi különbséget nem hordozó módosításoknak.

[100] Irat- és jogellenes az elsőfokú bíróság végzésének [113] bekezdése, mert a 2002-ben hatályos Vt. szabályát bevezető, a formatervezési minták oltalmáról szóló 2001. évi XLVIII. törvény 67. § indokolása nem az Első Irányelv implementálásáról, hanem mindössze „további harmonizációról” szól. Magyarországnak 2002-ben nem volt kötelezettsége implementálni az Első Irányelvet, jogharmonizáció nem, csak jogközelítés történt a Vt.-ben.

[101] Iratellenes a törvényszék végzésének [114] bekezdése is, a 2004. május 1-jei átfogó módosítás „nem egy uniós joggal konform hazai bírói gyakorlat mellett a jogszabály értelmét nem érintő módosítás volt.” A „kizárólag” szót beillesztő 2003. évi CII. törvény 4. §-ának indokolása kifejezetten jelezte, hogy a módosítás korrigálja a törvény szövegét. A „kizárólag” szó beillesztése a Vt. korábbi 2. § (2) bekezdés b) pontjába tehát éppen a korábbi LB védjegytrélési végzés egyik uniós joggal össze nem férő jellegét volt hivatott megszüntetni.

[102] Negyedszer a jogi szabályozás változása nem a jogcím azonosságától, hanem a jogcím szabályozásának változásától függ, a szabályozás változása pedig ténykérdés. A magyar védjegy jog forrásai 2002-ben a Vt.-ben voltak megtalálhatók. A külföldi jogesetekre vagy uniós jogesetekre hivatkozás a felek álláspontját erősítő nyilatkozatnak és azt alátámasztó bizonyítéknak minősült. Ehhez képest iratellenes, ok- és jogszerűtlen a törvényszék végzésének azon állítása, hogy bár nem volt kötelezően alkalmazandó, de végül is a korábbi LB védjegytrélési végzés megfelelt az uniós jognak, aminek az az igazolása, hogy a végzés ezt állítja saját magáról.

[103] Az LB védjegytrélési végzés kifejezetten arra hivatkozással utasította el 2008-ban az EUB-hez fordulást, hogy az ügy csatlakozás előtti, arra az EUB nem rendelkezik hatáskörrel. Hangsúlyosan értékelendő, hogy az EUB joggyakorlata ugyanúgy a tagállami védjegy jog része és jogforrása mint a védjegyirányelv.

[104] Hivatkozott arra, hogy az adott kérdésben irányadó EUB joggyakorlat változása a védjegy jog változásának is tekintendő. A jelen ügyben releváns joggyakorlat a Philips ítélet, valamint a végső jogértelmezésre jogosult EUB által a Philips ítéletet a jelen ügy tényállásával azonos tényállásra alkalmazó védjegy1 ítélet. Ha a védjegy1 ítéletet nem tekintjük új joggyakorlatnak (jogi alapnak), akkor új tényként kell figyelembe venni, hogy a Harmadik Irányelv és az EUVR végső jogértelmezésére kizárólagosan jogosult EUB a Philips ítélet elveit az LB védjegytrélési végzésben foglaltaktól eltérően alkalmazta.

[105] Ötödször a Fővárosi Törvényszék végzésének [108]-[110] bekezdése okszerűtlen megállapításokat tartalmazott a korábbi védjegytrélési végzés és a jelen ügy ténybeli alapjairól. Mindenféle bizonyíték nélkül állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy „történeti okból” a védjegy1 ítéletben foglalt ténybeli alapot emelték át a magyar eljárásba. A jelen

ügyben a kérelmező kérelmében rögzítette, hogy kizárólag a védjegy1 ítéletben megítélt törlési kérelmet kívánja érvényesíteni. A korábbi magyar ügyben ellenérdekű félként megjelent gazdasági társaságnak nem lehetett semmilyen információja a közösségi védjegy1 védjeggyel szemben indított eljárásról 2002-2003-ban.

[106] A védjegy1 ítélet és az LB védjegytörlési végzés ténybeli alapja jelentősen és lényegesen eltér, mindkét ügy érintette a műszaki funkcionalitáson alapuló törlési okot, de a korábbi ügy lényegesen kiterjedtebb tényalapon állt.

[107] Hatodszor a ténybeli alap tekintetében még egyértelműbben irat- és jogellenes, valamint okszerűtlen a törvényszék végzésének az a megállapítása, hogy a korábbi eljárásban előadott tényállás és érvelés megegyezett a jelen ügyben tett tényállításokkal és érveléssel. Ennek az az egyszerű oka, hogy a 2010-es védjegy1 ítéletre a 2008-ban lezárult korábbi eljárásban sem tényállítást, sem jogállítást, sem jogi érvelést nem terjeszthetett elő az ellenérdekű fél. Ha a bíróság a védjegy1 ítéletet nem tekintette a jogforrások részét képező új EUB joggyakorlatnak, akkor azt új tényként kellett volna figyelembe vennie. E tekintetben tehát az érdemi vizsgálatot a Vt. 33. § (4) bekezdése alapján nem tagadhatta volna meg.

[108] Anyagi jogszabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a közösségi és a tagállami védjegyrendszer koegzisztenciáját és koherenciáját tévesen értelmezte. Hangsúlyozta, hogy a kétféle védjegyrendszerben az abszolút kizáró okok, beleértve a műszaki funkcionalitásra alapított kizáró okot is, azonosak. Az azonos normaszöveg mellett biztosítani kell az egységes jogértelmezést, amit a Harmadik Irányelv és az EUVR alapján is az EUB végez el. Az elsőfokú bíróság végzése anyagi jogszabályt sért, mert a két védjegyrendszer koherenciájára irányuló jogalkotói célt nem ismeri el és indokolás nélkül negligálja az erről szóló terjedelmes bizonyítás számbavételét és értékelését.

[109] Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság elismerte, hogy az EUB és az LB védjegytörlési végzéssel azonos tényállásokat, azonos jog alapján és annak azonos értelmezésére (Philips ítélet) hivatkozva ellentétesen ítélték meg. Jogszabálysértően szögezte le, hogy nincs olyan magasabb reflexiós szint, amiről rátekinthető lenne, hogy melyik jogértelmezést kell alkalmazni a tagállami védjegyrendszerben lajstromozott védjegyre. A Harmadik Irányelv és az EUVR azonos jogszabálysöveget tartalmaz, így az abban foglalt közérdekű cél mindkét védjegyrendszerben megvalósítandó, ez pedig annak elkerülése, hogy a védjegyoltalom a jogosult számára monopóliumot nyújtson műszaki megoldásokra vagy az áru használati jellemzőire, amelyeket a fogyasztó a versenytársak áruiban is kereshet (Philips ítélet 78. pont).

[110] Ha az EUB az EUVR esetében a védjegy1 ítéletben értelmezte a műszaki funkcionalitáson alapuló kizáró ok alkalmazhatóságát, nem képzelhető el olyan helyzet, hogy az abszolút törlési okot egy azonos nemzeti védjegyre (azonos jogszabályi rendelkezést, azonos tényállásra) a Harmadik Irányelv alapján eltérően értelmezzék.

[111] Anyagi jogszabályt sért a Vt. 33. § (4) bekezdéséből levezetett anyagi jogerő, mert az az egységes piacot korlátozó védjegy fenntartásának eszköze.

[112] Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság szerint azért nem lehet feltenni az EUB-nek olyan kérdést, miszerint a Vt. 33. § (4) bekezdése összeegyeztethető-e az uniós joggal, ha akadályát képezi egy korábbi "jogerős" döntés felülvizsgálatának, ha a döntés közösségi joggal ellentétessége merül fel, mert a C-213/13. számú Pizzarotti ügyben hozott ítélet 58-60. pontjai ezt a kérdést tisztázzák (acte éclairé). Az acte éclairé elv azonban azt jelenti, hogy a bíróság a jelen ügghöz hasonló ügyben és lényegében az elsőfokú bíróság végzésének [136] bekezdésében foglalt kérdéssel azonos kérdést döntött el. A Pizzarotti ügyben hozott ítélet 28. pontja alapján az ügyben felvetett kérdés nem mutat hasonlóságot az elsőfokú bíróság végzésében megfogalmazott kérdéssel. A Pizzarotti ítéletben res iudicata helyzetről van szó, a védjegyet érintő kérdés viszont abszolút szerkezetű jogviszonyról szól és erga omnes hatállyal bír, a műszaki funkcionalitáson alapuló feltétlen kizáró ok célja pedig a torzításmentes verseny biztosítása az egységes piacon oly módon, hogy a fogyasztók és a versenytársak érdekében elkerüljék a védjegyre alapított monopolhelyzet kialakítását, fenntartását.

[113] A Pizzarotti ítéletben adott válasz szerint az uniós jog érvényesülése és a res iudicata között az egyenértékűség elve és a tényleges érvényesülés elve alapján kell választani (ez utóbbi azt a követelményt támasztja, hogy ne váljon a gyakorlatban lehetetlenné a közösségi jogrend által elismert jogok gyakorlása). Az elsőfokú bíróság nem végezte el ezt a vizsgálatot, nem vizsgálta az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvének megvalósulását. A Pizzarotti ítéletben adott második válasz pedig ellentétes az elsőfokú bíróság végzésének hivatkozásával, ugyanis kimondja, hogy ha az alkalmazandó belső eljárási szabályok engedélyezik, (akkor) az olyan nemzeti bíróságnak, amely anélkül hozott végső fokon határozatot, hogy először az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztett volna az (EUB) elé, vagy ki kell egészítenie azon jogerős határozatát, amely (...) uniós szabályozással összeegyeztethetetlen helyzethez vezetett, vagy e szabályozás említett bíróság által később elfogadott értelmezésének a figyelembevétele céljából vissza kell vonnia e határozatot.

[114] Érvélese szerint a jelen ügy tényállása nem a Pizzarotti ítélethez, hanem egyértelműen a C-453/00. Kühne & Heitz ítélethez hasonló, ugyanis közigazgatási eljárásban hozott végzésről van szó, amelyben a korábbi védjegytrölési végzésben eljár bíróságok nemperes eljárásban vizsgáltak felül határozatot. A Kühne & Heitz ítélet szerint pedig az EUMSZ 4. cikk (3) bekezdése (a lojális együttműködés elve) értelmében a közigazgatási hatóság köteles a nemzeti jogerős közigazgatási határozatot felülvizsgálni a vonatkozó rendelkezésnek az EUB által időközben adott értelmezése, figyelembevétele érdekében, ha i) a nemzeti jog szerint a közigazgatási hatóság hatáskörrel rendelkezik a jogerős közigazgatási határozat felülvizsgálatára, ii) az említett közigazgatási határozat a nemzeti bíróság jogerős ítélete következtében vált jogerőssé, iii) az említett ítélet – az EUB egy későbbi ítéletére tekintettel – az uniós jog téves értelmezésén alapul, amelyet anélkül hoztak, hogy az EUMSZ 267. cikke alapján előzetes döntéshozatal céljából a bíróság elé terjesztették volna és iv) az érintett személy a közigazgatási hatóságnál panaszt tett, közvetlenül azután, hogy tudomást szerzett az EUB említett ítéletéről.

[115] Ugyanarra az eredményre jutunk, ha az uniós jog elsőbbségére és hatékony érvényesülésére alapított C-224/97. számú Ciola ügyben hozott ítéletet és az annak figyelembevételével hozott C-177/20. számú Grossmania ítéletet vesszük figyelembe. Ezek az ügyek ugyanis ugyanúgy széles körben érintették a tagállamok állampolgárait, mint a műszaki funkcionalitásra alapított kizáró ok. A Ciola ítélet és a Grossmania ítélet alapján az uniós jog hatékony érvényesülésének korlátját, valamint az LB védjegytrölési végzés és a

védjegy1 ítélet közötti konfliktus súlyosságát az mutatja, hogy a két jogértelmezés alapvetően ellentétes, az LB védjegytiltási végzés szerinti jogértelmezés megváltoztatása nélkül a védjegy1 ítéletben meghatározott cél megghiúsul. Ezzel pedig létrejönnek az elsőfokú bíróság által elvárt különleges körülmények, amelyek a monopolhelyzetbe került kérelmezett jogbiztonsághoz fűződő jogával szemben az uniós jog alapján a versenytársak és a fogyasztók érdekében álló, egységes, korlátozásmentes piac működéséhez és a monopolhelyzet kialakulásának megakadályozásához fűződő uniós jog feltétlen érvényesülését igénylik.

[116] Az előzetes döntéshozatali eljárással összefüggően is anyagi jogszabályt sért az elsőfokú végzés, mivel a kérelmező indítványának tartalmához a bíróság nincs kötve sem az előzetes döntéshozatali kezdeményezése, sem a javasolt kérdések tekintetében, így nincs akadálya az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének az EUMSZ 267. cikke alapján.

[117] Anyagi jogszabályt sért az elsőfokú bíróság végzése a közrendbe ütközés alapvető félreértelmezése miatt is.

[118] Az elsőfokú végzés [153] bekezdésében tett megállapítás jogellenes és sérti a Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontjának Harmadik Irányelv 4. cikk (1) bekezdés f) pontjával összhangban történő értelmezési kötelezettségét. A Harmadik Irányelv 4. cikk (1) bekezdés f) pontja szerint a védjegy törlésének van helye, ha a védjegy a közrendbe vagy a közérkölsbe ütközik. Az irányelv szisztematikus különbséget tesz a megjelölés (sign) és a védjegy (mark) fogalma között. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése és közrendi elemzése teljes egészében a Vt. közrendi szabályának félreértésén alapul, és a megjelölés implicit vizsgálatával, valamint a közrend szintiszta szemantikai kérdésként kezelésével a közrend védjegyoltalom kontextusában történő vizsgálatát elmulasztotta.

[119] Az elsőfokú bíróság végzése sérti a közrend védjegyjogban és az uniós jogban irányadó fogalmát. Hivatkozott arra, hogy a CP 14. közleményből egyértelműen kiderül, hogy a közrend fogalma nem rendelkezik speciális védjegyjogi aspektussal. A CP 14. közlemény szerint a közrend és a közérköls nyitott tényállás jellege miatt fennállhatnak olyan esetek, amikor a bejelentés napját követően bekövetkezett eseményt is figyelembe kell venni. Ebből következően az EUB joggyakorlatában felmerült, közrenddel foglalkozó Diageo ítélet (C-681/13. számú ügy), továbbá a C-126/97. és a C-38/98. számú ítélet közrenddel kapcsolatos megállapításai, különösen a közrend körébe vont gazdasági, közpolitikai célok a jelen ügyre is iránymutatók azzal, hogy a Harmadik Irányelvvel és a Vt.-vel ellentétben a közrend minősített és nyilvánvaló sérelme szükséges egy határozat végrehajtása megtagadásához. Az itt szereplő kategóriák a Harmadik Irányelv alkalmazásában ugyanúgy alkalmazandók.

[120] Az elsőfokú bíróság végzése tévesen zárja ki az üzleti, gazdasági érdekeket a közrend fogalmából. Az EUMSZ-ben rögzített, a korlátozásmentes verseny működését biztosító négy alapszabadság, valamint ennek a Chartában megjelenő alapjogi vetülete olyan gazdasági jogokat tesz a közrend tárgyává, amelyek a jelen védjegy fenntartásával sérülnek.

[121] Anyagi jogszabályt sért a közrend és szubszidiaritás kérdésében kifejtett indokolás is. A Vt.-ben szereplő két feltétlen kizáró ok nem két jogszabály, hanem ugyanazon jogszabály

két rendelkezése, nincs olyan kodifikációs vagy jogértelmezési szabály, amely egy jogszabály rendelkezései közötti hierarchia megállapításához külön jogszabályi rendelkezést írna elő.

[122] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság értelmezése sérti az EUB Linde/Winvard/Rado ítélet (C-53, 54, 55/01) indokolásában kifejtetteket. E szerint a megjelölésekre irányadó előzetes „akadályszabályok”, „a priori” tesztek megelőzik a védjegyek vizsgálatát (Linde/Winvard/Rado ítélet 65. pont). Egyértelmű, hogy az egyes feltétlen kizáró okok egyenként és külön-külön vizsgálandók és ha egy áru formája a műszaki funkcionalitásra alapított kizáró ok alapján nem törölhető, attól még törölhető lehet más feltétlen kizáró okok alapján (Linde/Winvard/Rado ítélet 67-68. pontok), az ennek megfelelő vizsgálatot az elsőfokú bíróságnak el kellett volna végeznie. Az elsőfokú bíróság végzésében tehát jogellenesen, az EUB joggyakorlatát figyelmen kívül hagyva, nem foglalkozott a közrenddel kapcsolatos kérelmezői érveléssel. Nem tiltható el a kérelmező attól, hogy hasonló vagy akár ugyanolyan szempontokra hivatkozzon a közrendi törlési okkal kapcsolatos jogi érvelésében, mint a műszaki funkcionalitással kapcsolatos érvelésében, hiszen éppen ugyanazok a jogpolitikai célok jelennek meg a funkcionalitásra alapított kizáró ok mögött, mint amelyek egyben az EU közrendjének is lényeges részét képezik.

[123] A közkinccsé vált találmánnyal és a közrenddel összefüggésben is anyagi jogszabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor azért hagyta figyelmen kívül az EFTA Bíróság által hozott E-5/16. számú Vigeland ügyben hozott ítéletet, mert az szerzői jogi oltalom alá eső szellemi alkotásról szól, a közkinccs kérdését pedig a Vt. 2. § (1) bekezdés d) pont db) alpontja alapján lehet csak elbírálni. Az FT ideiglenes intézkedési végzésében pontosan ugyanazt a tényállási helyzetet ismerte el, mint ami a Vigeland ítélet tényállási alapja volt.

[124] Az elsőfokú bíróság végzése összemossa a műszaki funkcionalitáson alapuló kizáró ok mögöttes jogalkotói céljának figyelembevételét a kizáró ok vizsgálatakor és az ezen teleologikus céltételezés közvetlen sérelmét megvalósító közrendi ok vizsgálatát.

[125] Az elsőfokú bíróság azt vezette le, hogy az uniós csatlakozás előtt bejelentett védjegyekre nem alkalmazandók az EU jogrendjéből következő közrendi szabályok. Ezzel szemben a bíróság által felhívott CP 14. közlemény maga hozza fel példának a 2001. szeptember 11-i terroristámadást arra, hogy egy védjegy bejelentését követően bekövetkező jelentős esemény a közrendi mérlegelés részét kell, hogy képezze. Márpedig az Európai Unióhoz csatlakozás ilyen esemény, ellenkező esetben közrendi szempontból minden tagállami védjegyrendszerben meg kellene osztani a teljes védjegy állományt a csatlakozás előtti és utáni védjegyekre.

[126] Az egyes nemzeti védjegyrendszerekben hozott eltérő döntésekkel kapcsolatos érvelésről kiemelte, az elsőfokú bíróság jogértelmezése sérti a közösségi védjegyjog és harmonizált tagállami védjegyjogok koherenciáját annyiban, hogy a műszaki funkcionalitáson alapuló feltétlen kizáró okok esetében kizárt olyan, az uniós védjegyjoggal összeegyeztethető helyzet, hogy a műszaki funkcionalitással rendelkező védjegy egyes tagállamokban oltalomképes, míg az uniós védjegyrendszerben oltalomképtelen. A műszaki funkcionalitás egységesen értelmezendő, nem képzelhető el, hogy egy tagállam nemzeti védjegyrendszerében az azonos tartalmú funkcionalitási kritériumoknak megfelel egy uniós szinten funkcionális megjelölés.

[127] Az elsőfokú perköltséget arra hivatkozással sérelmezte, hogy az Európai Parlament és a Tanács szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló 2004/48/EK irányelve (a továbbiakban: IPRED) 14. cikke értelmében a szellemi tulajdonjogok érvényesítésével kapcsolatos ügyekben a nyertes fél oldalán felmerülő észszerű és arányos költségeket kell a vesztes félnek viselnie, kivéve, ha méltányossági okok ennek nem mondanak ellent. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 2. § (2) bekezdése alapján lehetőség van a perköltség mérséklésére, a Pp. 86. § (2) bekezdése alapján pedig az ellenfélnek szükségtelenül okozott perköltséget a per (nemperes eljárás) eredményére tekintet nélkül az okozó fél viseli. Álláspontja szerint ezek a jogszabályi feltételek teljesültek, ezért a saját perköltségét a kérelmezettnek kell viselnie.

[128] A méltányossági okot és a Pp. 86. § (2) bekezdésének alkalmazhatóságát az alapozza meg, hogy a törlési kérelmet kizárólag a kérelmezett által kezdeményezett ideiglenes intézkedés iránti kérelem, illetve az általa megindított bitorlási per miatt nyújtotta be, a védjegy oltalmáról azonban a kérelmezett 2023. október 16-án visszamenőleges, 2022. május 1-jei hatállyal lemondott. A lemondással elismerte, hogy a védjegybitorlási igénye alaptalan volt, továbbá ha a védjegyről már 2022. május 1-jén lemondott volna, nem lett volna szükség az ideiglenes intézkedésre és a védjegybitorlási perre sem. A jelen védjegy-törlési eljárás megindítására tehát kizárólag a kérelmezett magatartása, késedelmes, visszamenőleges jogcselekménye miatt volt szükség, és az összes költség emiatt merült fel. A kérelmezett továbbá a világ legnagyobb játékgyára, míg a kérelmező mikrovállalkozás.

[129] A kérelmezett észrevételeiben az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte tekintettel arra, hogy a végzés érdemben helyes, anyagi jogszabályt nem sért, továbbá az elsőfokú eljárásban nem történt eljárási szabálysértés.

[130] Hivatkozott arra, hogy a kérelmező a Kúria ideiglenes intézkedési végzésének [52] bekezdéséről tett megállapításai és következtetései iratellenesek és megalapozatlanok. A Kúria mindössze annyit rögzített, hogy a védjegy oltalomképessége ideiglenes intézkedés iránti eljárásban nem, hanem csak ügynevezett státusz eljárásban vizsgálható, valamint hogy az LB védjegy-törlési végzésnek nincs precedens jellege. Megállapítása nem érinti a Vt. 33. § (4) bekezdését, márpedig a jelen ügyben kizárólag a Vt. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásáról van szó.

[131] A Fővárosi Törvényszék ideiglenes intézkedési végzése szintén nem státusz eljárásban született, így az nem releváns. Az azt felülbíró másodfokú végzés azt meg is változtatta, és megállapította, hogy korábban a védjegy1 ügyekben a határozatok az európai uniós joggal kompatibilisek voltak, ezért kellő indok nélkül vette figyelembe a törvényszék az e döntésekkel ellentétes későbbi európai joggyakorlatot, illetve az abban kifejtett azon álláspontot, amely szerint „a védjegy1 kockából álló megjelölés legfontosabb elemét az e kocka felső lapján két sorban elhelyezkedő kötőelemek alkotják...az említett kockából álló megjelölés minden egyéb eleme, színe kivételével ugyancsak funkcionális (EUB ügyszám10, 73. pont)”. A végzéssel szembeni felülvizsgálati eljárásban a Kúria is osztotta az ítéltábla álláspontját, amikor megállapította, hogy a másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy az

elsőfokú bíróságnak az idézett megállapítása szükségtelen volt, mert az oltalomképeség az ideiglenes intézkedés elrendelése iránti nemperes eljárásban nem vitatható.

[132] A kérelmező iratellenes megállapításokat tett a bizottsági eljárásokkal összefüggően is. A 2011-es panaszt záró levél megállapította, hogy nem találtak a jogsértésre bizonyítékot, nem állapította meg továbbá, hogy a korábbi LB védjegytörlési végzések ellentétesek lennének az uniós joggal. A 2013-as EUIPOT eljárás K/4. alatt csatolt bizottsági megkeresése, a kérelmező fejtegetésével ellentétben, nem állapított meg olyat, hogy a korábbi LB védjegytörlési végzések EU jogot, vagy kötelező EU joggyakorlat sértene.

[133] A kérelmező a Pp. 346. § (5) bekezdésének sérelmére is megalapozatlanul hivatkozott. Az ideiglenes intézkedés iránti eljárás és a státusz eljárás két különböző eljárás, így a Kúria ideiglenes intézkedési végzése nem szólt, nem is szólhatott a Vt. 33. § (4) bekezdéséről.

[134] A kérelmező Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pontjával összefüggő érvelése irreleváns, mivel a végzés a Vt. 33. § (4) bekezdésén alapul. A Vt. 33. § (4) bekezdését a hivatal és az elsőfokú bíróság is úgy értelmezte, hogy az nemcsak a tényállás, hanem a jogalap azonosságát is lefedi. A jelen esetben ez lényegében ugyanaz, mint az Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pont szerinti „az irányadó jogi szabályozás nem változott” fordulat. Sem a konkrét esetre, sem általánosságban nem állapítható meg az, hogy minden új körülmény szükségképpen kizárja a Vt. 33. § (4) bekezdése alkalmazását, amint azzal a kérelmező érvel.

[135] A Vt. 33. § (4) bekezdésének tartalmát a hivatali határozat és az elsőfokú bíróság végzése helyesen ismertette, és ezt követően helyesen értékelte a jogcímbeli és tartalmi azonosságot, tehát az azonos ténybeli alap kérdését. Kiemelte, hogy bár a korábbi magyar védjegytörlési eljárást valóban 2002-ben indították, azonban megállapítható, hogy az eljárás során az akkori kérelmező előadásának lényeges részét képezték az EUIPO (akkori nevén OHIM) előtt a piros védjegy1 kocka európai uniós (akkori nevén közösségi) védjegy ellen indított törlési eljárásban hozott határozatok, valamint az Európai Törvényszék T-270/06. számú ítélete is. Mind az EUIPO határozatok, mind az Európai Törvényszék T-270/06. számú ítélete azt állapította meg, hogy fennáll a funkcionalitás mint oltalmat kizáró ok, tehát ezekkel a döntésekkel egyező döntés született a védjegy1 ítéletben.

[136] A kérelmező előadásával szemben az elsőfokú bíróság az irányadó európai uniós jogforrásoknak megfelelően fejtette ki a közösségi és tagállami védjegyrendszer releváns jellemzőit, koegzisztenciáját és választotta el az EUB kétféle hatáskörét.

[137] A kérelmező abban téved, hogy az egységes jogértelmezést az EUB egyedi döntésekben nem végzi el, hanem helyesen csak az előzetes döntéshozatali eljárásokban. Látható, hogy egyes országokban teljesen eltérő döntések születnek egy-egy szellemi alkotás oltalmazhatósága körében még az uniós szinten harmonizált jogszabályok és előzetes döntések mellett is. Ez természetes, mert különben kiürülne a szellemi tulajdonjogi hivatalok döntési jogköre, nem beszélve a bíróságokról. Az előzetes döntéshozatali döntést alkalmazni kell, de az csak irányt mutat, nem mondja meg konkrétan, hogy az eljáró szervek hogyan döntsenek. Mindennapi tapasztalat, hogy ugyanabban az ügyben harmonizált védjegyjogi szabályok és az EUB előzetes döntései alapján, illetve azok mellett is születnek eltérő döntések és nemcsak az európai tagállamok bíróságai, hanem az EUB és a tagállami

jogalkalmazó szervek között is. Nem sért tehát uniós jogot az a tény, hogy az LB védjegytörlési végzés ellentétes a védjegy1 ítélettel, megállapítható továbbá, hogy az EUB védjegy1 ítélete a magyar jogalkalmazókra nem kötelező.

[138] Az EUB ítélete – a kérelmező álláspontjával szemben – nem tény, mivel az jogi érvelés, levezetés, ahogy arra a hivatal határozata helyesen rámutatott. Továbbá nem is új, mivel az EUB ítéletét az adott európai uniós védjegy törlése ügyében háromfokú döntés előzte meg, amelyekre a korábbi magyar védjegytörlési eljárásban a korábbi kérelmező hangsúlyosan hivatkozott, a döntésnek mindegyike ismert volt a korábbi védjegytörlési ügyben, és egybevágott a védjegy1 ítélettel. Tehát a jelen eljárásban az EUB ítélete nem minősül újdonságnak. Teljesen irreleváns a kérelmezőnek az az előadása, amely összefüggésbe hozza a védjegy elleni törlési eljárást és a Tpv. 6. §-ában foglalt jellegbitorlás tilalmát, ezek önálló jogalapok, a jellegbitorlásnak nem előfeltétele a védjegyoltalom fennállása, így a védjegy státuszával kapcsolatos eljárás nem hat ki a jellegbitorlás tilalmára.

[139] A korábbi védjegytörlési ügyben hozott határozatok, valamint a Vt. 33. § (4) bekezdésében foglalt szabály alapján a magyar jogalkalmazó kötött pályán mozog a funkcionalitás kérdésében, a védjegyet tehát az elsődleges jogalapon nem lehet törölni.

[140] Kiemelte, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdésben foglalt szabály magyar jogszabályi rendelkezés, ami nem uniós jogi rendelkezést implementált. Következésképpen a Vt. 33. § (4) bekezdése önmagában, uniós hivatkozások nélkül értelmezhető és alkalmazható. Erre tekintettel a kérdéses EUB joggyakorlat relevanciája korlátozott és vizsgálata nem elengedhetetlen. A hivatal és az elsőfokú bíróság ennek ellenére megvizsgálta ezeket a kérdéseket, és helyes megállapításokban helyes következtetéseket vont le.

[141] A Pizzarotti ítélet indoklásából a hivatal és a törvényszék által kiemelt megállapításokra figyelemmel irreleváns a kérelmező által kifejtett azon ellenérv, miszerint az ítélet alapjául fekvő tényállás és az ügy tárgya eltér a jelen ügy tényállásától. Ugyanez igaz a kérelmező által hivatkozott Grossmania ügy tényállására is. A hivatal határozatai és a törvényszék végzése tehát helyesen rögzítették, hogy az uniós jog, illetve az EUB joggyakorlata alapvetően nem írja elő a tagállamok számára, hogy eltérjenek a bírósági határozatokat jogerőre emelő belső, nemzeti eljárási szabályok alkalmazásától, még akkor sem, ha ez lehetővé tenné az uniós joggal összeegyeztethetetlen nemzeti helyzet orvoslását. Kiemelte, hogy a Pizzarotti ítélet második kérdésre adott válasza úgy kezdődik, hogy „amennyiben az alkalmazandó belső eljárási szabályok engedélyezik,” tehát az uniós jog alapján nincs szó bármiféle visszavonási vagy kiegészítési kötelezettségről, ilyen kötelezettség kizárólag akkor merülhet fel, ha nemzeti belső eljárási jog ezt megengedi, erre utal az „amennyiben” szó.

[142] A C-69/14. számú Dragos ítéletben az EUB éppen azt a választ adta, hogy nem ellentétes az uniós joggal az, ha a nemzeti bíróság polgári ügyben hozott jogerős határozatával szemben nem lehetséges a perújítás, ha a jogerős határozat összeegyeztethetlenné válik az EUB későbbi jogértelmezésével. A Kühne & Heitz ítélet több szempontból is irreleváns, jelen esetben nincs szó ugyanis az EUB által utóbb, az LB védjegytörlési végzést követően adott értelmezéséről. A Philips ítéletet az LB védjegytörlési

végzés figyelembe vette, a védjegy1 ítélet pedig eseti ügyben hozott döntés és nem értelmezés. A hivatal pedig nem rendelkezik hatáskörrel a korábbi határozat visszavonására.

[143] Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a Grossmania ítéletet és abból helyes következtetést vont le. Helyesen állapította meg különösen azt, hogy a jelen esetben nem áll fenn különleges körülmény, különösen arra tekintettel, hogy itt a Grossmania ügyel ellentétben nincsen szó uniós jogot sértő jogszabályi rendelkezésről, amelyen alapulva a nemzeti jogalkalmazó határozatot hozott, valamint nem állapítható meg a tagállami állampolgárok nagy számban való érintettsége sem.

[144] Az elsőfokú bíróság a végzésében megindokolta, miért nem szükséges megkeresni az EUB-t előzetes döntéshozatal céljából. Utalt annak szükségtelenségére, megengedhetetlenségére, illetve az értelmezendő uniós jogi szabály hiányára. Megalapozatlan így a kérelmezőnek az az állítása, miszerint a kérelmezői kérdések kidolgozatlansága miatt mellőzte volna a megkeresést.

[145] A közrendi hivatkozással kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki a megjelölés és a védjegy közötti különbséget. A különbségtétel a CP 14. közleményben is megjelenik, a közlemény 2. pontjának bevezetője szerint ugyanis annak megállapítása végett, hogy a védjegy közrendbe vagy közerkölcsbe ütközik-e, magát a védjegyet, azaz a megjelölést kell megvizsgálni a védjegybejelentésben szereplő árukkal vagy szolgáltatásokkal összefüggésben.

[146] A CP 14. közlemény elején található közös értelmezés szerint a közrend egy adott időpontban fennálló alapvető normák, elvek és értékek összességére, valamint olyan egyetemes értékekre utal, mint az emberi méltóság, a szabadság, az egyenlőség és a szolidaritás, a demokrácia és a jogállamiság. Bár a CP 14. közlemény ezek felsorolását nem kimerítő jelleggel tartalmazza, egyértelműen látható, hogy a közrend megítélése szempontjából teljesen más eseteket, más témákat, más elveket és értékeket sorol fel, mint amelyeket a kérelmező állít (pl. a négy gazdasági alapszabadság). A CP 14. közlemény 2. pontja utal arra is, hogy míg más feltétlen kizáró okok elvileg nagyrészt üzleti alapokon nyugszanak, a közrend és a közerkölcs inkább alapelveket és alapvető értékeket véd vagy tart fenn.

[147] A hivatal határozata részletesen és érdemben helyesen foglalkozott a kérelmező által hivatkozott EUB ítéletekkel, részletesen kimutatta, hogy azok miért irrelevánsak a jelen ügyben, amelyre tekintettel a végzés is megalapozottan tartotta közömbösnek őket. E tekintetben a kérelmező a fellebbezésben további érveket nem hozott fel.

[148] Összességében tehát helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy jelen esetben a védjegyjogtalom tárgyát képező áruforma nem hordoz olyan jelentést, nem közvetít olyan üzenetet, amely sért valamely megbízható objektív forrásból származó közrendi normát, elvet vagy értéket, illetve ösztönzi, dicsőíti, bagatellizálja vagy igazolja ezek megsértését.

[149] A kérelmező észrevételeiben a fellebbezését fenntartotta, uniós jogértelmezéssel összefüggő szakvéleményt csatolt. Kiemelte, hogy a bíróságnak az IM rendelet és a Pp. 86. § (2) bekezdése szabályait az IPRED-del összhangban kell értelmeznie.

[150] Hangsúlyozta, hogy a védjegybitorlási eljárás és az annak kapcsán indított törlési eljárás között szoros kapcsolat áll fenn. A védjegyről lemondás nem szüntette meg a kérelmező tulajdonosával, ügyvezetőjével, a kérelmezővel szemben indított büntetőeljárásokat, a harmonizált uniós védjegy jog érvényesülése és az egységes uniós piac korlátozásának kockázatát.

[151] A hivatal és a Kúria is rendszeresen hivatkozik eseti EUB ítéletekre, magára a védjegy1 ítéletre is, az a hivatal módszertani útmutatójában is szerepel iránymutatásként. Ha pedig a hivatal és a Kúria más ügyekben irányadónak hivatkozza és alkalmazza a védjegy1 ítéletet, nyilvánvalóan teljesen alaptalan más ügyben kizárni ennek figyelembevételét.

[152] Okfejtése szerint a Vt. 33. § (4) bekezdése joghatását tekintve erős analógiát mutat az anyagi jogerőhatást keletkeztető döntésekkel. Alkalmazható ezért az uniós jog hatékony érvényesüléséből fakadó kötelezettség teljesítése és a res iudicata döntések megváltoztathatatlanságához fűződő közérdek közötti érdekmérlegelést előíró joggyakorlatból fakadó jogértelmezés. Ez alapján bizonyos esetekben az uniós jog utóbb világossá váló helyes értelmezése megkövetelheti a jogerőssé vált határozat felülvizsgálatát, amennyiben a jogszerűséghez fűződő közérdek felülírja a jogbiztonsághoz fűződőt. Ezzel összefüggően azt emelte ki, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdésének kiterjesztő értelmezése, amely alapján a kérelmező nem kérheti az uniós védjegy jog értelmében érvénytelen védjegy törlését, a Kúria korábbi, helytelen jogértelmezésen alapuló végzését abszolút megváltoztathatatlanná és időben korlátlanul érvényessé teszi. A Vt. 33. § (4) bekezdésének kiterjesztő értelmezése sérti a Harmadik Irányelv 4. cikk (1) bekezdés e) pont ii. alpontját, 45. cikk (3) bekezdés a) pontját és 47. cikk (2) bekezdését, lényegesen alapvetőbb uniós érdekeket sért és súlyosabb következményekkel jár.

[153] Kiegészítette ezért az előzetes döntéshozatali indítványát azzal a kérdéssel, hogy sérti-e a Vt. 33. § (4) bekezdésének olyan értelmezése vagy alkalmazása a Harmadik Irányelv 45. cikk (2) bekezdés a) pontját, ami a 4. cikk (1) bekezdés e) pont ii. alpont alapján potenciálisan érvénytelen védjegy tekintetében megtagadhatóvá teszi a törlésre irányuló eljárás lefolytatását.

[154] Hivatkozott az EUB C-452/24. számú ügyben hozott ítéletére (Lunapark ítélet), mely kizárta a nemzeti (finn) jog általános, az eljárás megindítására vonatkozó jogvesztést előíró rendelkezés alkalmazását a Harmadik Irányelv teljes harmonizációt tartalmazó 9. cikk (1), (2) bekezdésével és 18. cikkével összefüggően.

[155] Hivatkozott az EUB C-630/23. számú ügyben hozott ítéletre (AxFina ítélet), melynek értelmében a tagállami bíróságnak meg kell tennie mindent, ami az uniós jog (...) értelmezésének érvényre juttatásához szükséges. Ez az ítélet azt a kötelezettséget rója a bíróságra, hogy a Vt. 33. § (3) bekezdését úgy értelmezze, hogy az LB védjegytörlési végzéssel ellentétes későbbi EUB jogértelmezést olyan új ténynek és/vagy jogi helyzetnek tekintse, ami miatt az erga omnes jogerő nem alkalmazható.

[156] A kérelmezett észrevételeiben kiemelte, hogy a kérelmező a védjegybitorlási pertől függetlenül döntött úgy, hogy a hivatal határozata ellen megváltoztatási kérelmet, a törvényszék végzése ellen fellebbezést nyújt be. Megalapozatlan ezért az arra alapított érvelése, hogy a kérelmezett magatartása miatt kényszerült a védjegytiltási eljárás megindítására és folytatására. A kérelmező által csatolt szakvélemény nem minősül szakvéleménynek és tartalmában megalapozatlan.

[157] Az EUB egyedi ügyben hozott védjegy1 ítélete nem hozott létre egy olyan „helyes uniós jogértelmezést”, amely a releváns anyagi jogot, annak joggyakorlatát a tagállami védjegyjogi rendszer tekintetében megváltoztatta volna.

[158] A Lunapark ítéletben vizsgált finn magánjogi alapelv – az uniós joggal ellentétesen – úgy bővítette ki a belenyugvás védjegyjogosult igényérvényesítését korlátozó anyagi jogi szabályát, hogy az oltalom alatt nem álló megjelölés tekintetében is alkalmazhatóvá tette, és a jogvesztés további feltételeit is elhagyta. Tehát a finn alapelv az uniós anyagi jogi korlátozás terjedelmét az uniós jogban meghatározott jog tekintetében bővítette. Az alapvető kérdés tehát az volt, hogy az irányelvben szabályozott belenyugvás általi jogvesztéstől eltérő esetben is elveszítheti-e mulasztás következtében a védjegyjogosult azon jogát, hogy megtiltsa harmadik személyeknek a megjelölés olyan módon történő használatát, amely sérti vagy sértheti e védjegy valamely rendeltetését, a jelen eljárásban még csak hasonló kérdés sem merült fel.

[159] A fellebbezés nem alapos.

[160] Az elsőfokú végzésnek nem volt fellebbezéssel nem támadott rendelkezése, ezért az ítéltábla az elsőfokú végzést teljes terjedelmében bírálta felül azzal, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés korlátai között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Ilyen korlátnak minősültek a fellebbezés indokai, az abban megjelölt eljárási és anyagi jogszabálysértések (Pp. 371. §).

[161] Az elsőfokú bíróság nem vétett olyan lényeges eljárási szabálysértést a fellebbezésben írt okból, amely az ügy érdemére kihatott volna és a másodfokú eljárásban nem orvosolható, így az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezésére nem volt indok.

[162] Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, valamennyi, az ügy elbírálása szempontjából lényeges felvetést megvizsgált. Az ügyben jogkérdésekben kellett állást foglalni, így az indokolás esetleges hibái a másodfokú eljárásban is kiküszöbölhetőek voltak. Nem kellett az elsőfokú bíróságnak ütköztetnie a végzésének indokait a kérelmező által hivatkozott kúriai döntéssel (Kúria ügyszám4 számú végzés), mivel a kúriai határozat ideiglenes intézkedés iránti kérelem elbírálása tárgyában született, amelynek során a védjegy

oltalomképességét nem vizsgálta a bíróság, így a jogértelmezési vitával érintett Vt. 33. § (4) bekezdését sem kellett alkalmazni, mert nem állt fenn ügyszabzonosság. A Kúria továbbá határozatában csak arról foglalt állást, hogy a korábbi LB védjegytörlési végzés nem precedensképes, tehát az attól való eltéréshez nincs szükség jogegységi panasz eljárásra, arról azonban nem, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdése alkalmazható-e. A további, nem precedensképes döntéstől, így a törvényszék korábbi végzéseiben kifejtett indokoktól eltérést a Pp. 346. § (5) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak nem kellett indokolnia.

[163] Ugyanezen okokból nem volt indokolt a kérelmező által hivatkozott egyéb határozatok tartalmával kiegészíteni a tényállást. Más, fellebbezésben felhozott tények sem tették indokolttá a végzésben megállapított tényállás kiegészítését. Az eljárás ügydöntő kérdése a Vt. 33. § (4) bekezdésének alkalmazhatósága volt, ebből a szempontból pedig csak azok a tények voltak relevánsak, amelyek a korábbi, azonos jogalappal kezdeményezett törlési kérelem és a jelenlegi kérelem ténybeli és jogi alapjának összevetése szempontjából jelentőséggel bírnak. A bizottsági eljárás, annak részletei, miután nem fejeződtek be kötelezettségzegés megállapításával, a Vt. 33. § (4) bekezdése szempontjából nem jelentenek sem új ténybeli, sem új jogi alapot. Az a körülmény pedig, hogy a korábbi LB védjegytörlési végzés nemcsak védjegy-, de jellegbitorlást is megállapított, közömbös, mivel a tárgybeli ügyben a védjegy törléséről kellett a bíróságnak határoznia. A Vt. 33. § (4) bekezdése alkalmazása szempontjából nincs jelentősége annak sem, ha a törvényszék korábbi végzésének indokaitól eltért.

[164] A Vt. 33. § (4) bekezdését a hivatal alkalmazta, nem eljárásjogi szabálysértés az, ha a bíróság a hivatal jogalkalmazásáról esetleg tévesen foglalt állást.

[165] A kérelmező arra helyesen hivatkozott, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás iránti indítvány mellőzésének nem lehet szempontja a rosszul feltett kérdés. Az ítéltábla is szükségtelennek látta azonban az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését, mert a jogvita enélkül is érdemben elbírállható volt a következőkre figyelemmel.

[166] Az elsőfokú bíróság a jogvita során felmerülő jogkérdéseket nagyobbbrészt helyesen ítélte meg, az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével is egyetértett.

[167] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[168] Az elsőfokú bíróság a közrendi jogalapon előterjesztett törlési kérelem (Vt. 3. § (1) bekezdés a) pont) megalapozatlanságáról helytállóan foglalt állást.

[169] Az ítéltábla a fellebbezés érvelésével szemben egyrészt azt emeli ki, hogy bár önmagában nincs akadálya annak, hogy a megjelölés lajstromozása több kizáró okba ütközzön ugyanazon tények folytán, a közkinccsé vált műszaki megoldások védjegyjogi oltalma a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontjában meghatározott kizáró ok alá esik, nem pedig a Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott kizáró ok alá. A Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja mögötti jogpolitikai érdekként meghúzódó közérdek és a Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott közrend nem azonos fogalmak. A Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontjában írt – a Harmadik Irányelvben és az EUVR-ben is megtalálható – kizáró ok célja éppen az, hogy a kérelmező által a közrendbe ütközés körében hivatkozott indokok miatt korlátozza a műszaki megoldások védjegyzetethetőségét, tehát a jogalkotó mindezeket a jogos érveket ennek a speciális kizáró oknak a megalkotásakor értékelte. Ezért az ítéltábla nem értett egyet a kérelmező álláspontjával abban, hogy ugyanezek az indokok egyben a megjelölés közrendbe ütközését is eredményezhetik.

[170] Az elsőfokú bíróság azt is helyesen értékelte és fejtette ki, hogy a megjelölésnek magának (jelen esetben a védjegy1 kocka lajstrom szerinti megjelenésének) kell közrendbe ütköznie lennie, nem pedig a megjelölés védjegyként lajstromozásával előállt sérelmezett jogi helyzetnek. A kérelmező által hivatkozott egyik EUB jogesetből (C-53,54,55/01 ítélet (Linde/Winvard/Rado), C-681/13. (Diaego ítélet), C-126/97., C-38/98. ítéletek) és a CP 14. közleményből sem következik az, hogy a lajstromozni kívánt megjelölés közrendbe ütközésének nem magából a megjelölésből, hanem a megjelölés lajstromozásának jogkövetkezményeiből, az uniós piacra gyakorolt hatásából kellene következnie. Márpedig az ábrás védjegyként lajstromozott védjegy1 kocka ábrája semmilyen közrendi normát nem sért. A kérelmező által megjelölt valamennyi, közrend sérelmének tételezett ok, így az uniós védjegyjog harmonizált alkalmazásának megsértése (1.), a mennyiségi korlátozások, vagy az ehhez hasonló eredménnyel járó intézkedések tilalmának sérelme (2.), a fogyasztók és a piaci szereplők azon jogának sérelme, hogy a már közkinccsé vált műszaki megoldásokkal szabadon rendelkezzenek (3.) a megjelölés sérelmezett lajstromozásának lehetséges hatása, így annak vizsgálatára e törlési okkal összefüggően nem volt lehetőség.

[171] A Vigeland ítélettel összefüggően az ítéltábla visszautal az elsőfokú bíróság végzésének helyes indokaira. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy a védjegyjog területén van olyan törlési ok, amellyel a Vigeland ítélettel elbírált tényállás értékelhető, ez a fentiek szerint a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja. Az FT ideiglenes intézkedési végzésének indoka ennek az értékelésnek a szempontjából közömbös.

[172] Minderre tekintettel nem volt helye a perbeli védjegy törlésének a Vt. 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Ezért nem volt szükség a közrendi törlési ok elbírálásához sem a kérelmező által állított hatások megalapozottságának elemzésére, sem pedig az EUB megkeresésére valamely uniós jogi rendelkezés értelmezése végett.

[173] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a következtetésével is, hogy a védjegy törlése iránti kérelem a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontjában meghatározott törlési ok (funkcionális kizáró ok) a kérelemben előadott ténybeli alapon a Vt. 33. § (4)

bekezdése alapján nem vizsgálható, e tekintetben azonban az elsőfokú bíróság indokolásával csak részben értett egyet a következőkre figyelemmel.

[174] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdése az Ákr. 46. § (1) bekezdésével kiegészített értelmezéssel nem alkalmazható. A Vt. 33. § (4) bekezdése az Ákr. 46. § (1) bekezdéséhez képest speciális, csak a törlési eljárásoknál fennálló jogerőhatású szabály. Az ítéltábla ezzel összefüggően azt emeli ki, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdése olyan eljárást gátló okot tartalmaz („azonos ténybeli alap”), amelynek joghatása nem azonos sem az Ákr. ügyfelet érintő, sem a Pp. feleket érintő anyagi jogerő szabályával. Egyrészről jóval tágabb, az erga omnes hatályra figyelemmel nemcsak a korábbi eljárás feleit köti, hanem mindenkit, ráadásul a védjegyoltalom fennállása alatt időbeli korlát nélkül. Másrészről éppen ezért szűkebb is. Nem érheti ugyanis hátrány a korábbi eljárásban részt nem vevő, később kérelmet előterjesztő felet amiatt, mert a Vt. 40. § (2) bekezdése alapján a hivatal a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai, állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja, azaz eljárásában a korábbi kérelmező esetlegesen hiányos peranyagszolgáltatását, ténybeli és jogalapi érvelésének hibáit nem tudja kiküszöbölni. Az „ugyanazon ténybeli alapon” fordulatot ezért ennek fényében megszorítóan kell értelmezni, és a ténybeli alap azonossága jóval szűkebb körben állapítható meg, mint ami az Ákr. 46. § (1) bekezdése szerinti, illetve a Pp. 360. §-ában (anyagi jogerő) foglalt tényazonosság.

[175] Emellett a Vt. 33. § (4) bekezdésében írt ténybeli azonosság nem kizárólag az ügy tényeinek azonosságát jelenti, hanem a törlési kérelem jogi alapjának azonosságát is, hiszen a törlési ok az a jogszabályi rendelkezés, amely a figyelembe veendő releváns tényeket meghatározza. Nem azonos a ténybeli alap tehát önmagában abból az okból, hogy a törlési ok azonos, hanem mindig vizsgálni kell a törlési ok alapjául előadott jogi érvek, tények és bizonyítékok azonosságát is. Ennek megfelelően – ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – nem áll fenn ténybeli azonosság akkor sem, ha a törlési kérelmet új vagy megváltozott jogi rendelkezések, kötelező jogértelmezési aktusok alapján, ekként az új jogi rendelkezéseknek megfelelően releváns ténybeli alapon kell vizsgálni.

[176] Nem indítható újabb törlési eljárás azonban új ténybeli és jogalap nélkül arra hivatkozással, hogy a korábbi döntés téves jogértelmezésen alapul. Ez ugyanis a törlést elutasító döntést megfosztaná a véglegességétől, parttalanná tenné a törlési eljárásokat és a jogbiztonságot is veszélyeztetné. Ezért – a fellebbező érvelésével szemben – nem zárja ki az ugyanazon ténybeli alapot „minden új körülmény”, ami a védjegy oltalomképtelenségére utal.

[177] Az uniós csatlakozás kétségtelen változás az alkalmazandó jogban, ugyanakkor, ha a konkrét ügyben a jogot már a korábbi eljárás során az uniós jogra hivatkozva értelmezték, a csatlakozással hozott „acquis communautaire” nem minősül új jogi alapnak. A Vt. 33. § (4) bekezdés új ténybeli és jogi alap alapján teszi lehetővé az azonos törlési okra alapított kérelem érdemi elbírálását, nem pedig a korábbi kérelem elbírálásának jogi indokaira figyelemmel közömbös jogszabályváltozásra figyelemmel. Ezért nincs jelentősége annak

sem, hogy a csatlakozást megelőzően Magyarországot csak jogközelítési és nem jogharmonizációs kötelezettség terhelte.

[178] Az elsőfokú bíróság a fentieket szem előtt tartva a szorosan vett ténybeli azonosságról helytállóan foglalt állást a kérelmező által megjelölt Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpont szerinti funkcionális törlési ok tekintetében. E törlési ok releváns ténybeli alapját az adott megjelölés (áruforma) alapvető jellemzői és az határozza meg, hogy ezek az alapvető jellemzők valamely célzott műszaki hatás eléréséhez szükségesek-e.

[179] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kérelmező kérelme a korábbi LB védjegy törlési végzéssel elbírált kérelemhez képest új ténybeli alapot nem tartalmaz. A kérelmező, bár az EUB védjegy1 ítélet ténybeli alapjára támaszkodik, a védjegy ugyanazon alapvető jellemzőit határozta meg, mint amelyeket a Kúria az LB védjegy törlési végzésében és az EUB a védjegy1 ítéletben. A kérelmező érvelésében az EUB védjegy1 ítélete valójában a Vt. 33. § (4) bekezdése szempontjából nem a törlési kérelemben megjelölt ok releváns ténybeli alapja, vagy valamely releváns tény alátámasztó új bizonyíték, hanem a kérelmező által kívánt új jogi értékelés, illetve a korábbi LB védjegy törlési végzés helytelenségének alátámasztására csatolt bizonyíték.

[180] Az ítéltábla utal arra is, hogy az ítéletet a Törvényszék hozta, amely előtt jogorvoslati kérelem csak jogkérdéssel összefüggően terjeszthető elő. A Törvényszék tehát az OHIM ténymegállapításait, ténybeli következtetéseit tartalmukban nem vizsgálta felül, így pl. azt a megállapítását sem, miszerint az áru vizsgált formája által megtestesített megoldás az, amely az érintett árukategória tekintetében műszakilag a legkívánatosabb megoldás [60. bekezdés]. Ez a ténymegállapítás azonban nem az EUB védjegy1 ítéletéből fakad, hanem az OHIM döntéseiből, amelyek az LB védjegy törlési végzés előtt születtek, a korábbi törlési eljárás részét képezték, így szorosan vett új ténybeli alapnak nem minősülnek. A nemzeti bíróságot továbbá az OHIM ténymegállapításai semmilyen módon nem kötik.

[181] A jogi alap eltérése indokaként a kérelmező egyrészt arra hivatkozott, hogy az azonos jogi alap már azért sem áll fenn a korábbi és a jelenlegi eljárás esetén, mert időközben módosult a Vt. szövege. Azonban az azonos jogi alap nem azt jelenti, hogy a két eljárásban alkalmazott jogszabály szövegének szó szerint azonosnak kell lennie. A szabályozás szövegbeli eltérése ellenére is alkalmazható a Vt. 33. § (4) bekezdése, ha a szövegbeli eltérés korábbi törlési ügyben irányadónak tekintett jogértelmezést nem érinti. Az ítéltábla egyetért a hivatal és az elsőfokú bíróság indokaival abban a körben, hogy a korábbi eljárásban alkalmazott és a jelenleg hatályos jogszabályszöveg lényegében – és gyakorlati alkalmazásában – azonos, így önmagában a törvénymódosítások miatt a jogi alap eltérése nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság érvelése ebben a körben helyes, azt megismételni nem szükséges. A fellebbezésre tekintettel az ítéltábla azt emeli ki, hogy az LB a „kizárólag” szóval együtt értelmezte az akkor hatályos Vt.-t, így annak utólagos beemelése nem teremt új jogi alapot a korábbi törlési eljárás jogi alapjaihoz képest.

[182] Az elsőfokú bíróság bár részletesen nem indokolta, helyesen mellőzte a jogi alapnál a bizottsági eljárások során tett megállapítások figyelembevételét. Sem az EB, sem az illetékes minisztérium jogértelmezésének semmilyen kötelező tartalma nincs, még közvetve sem. Úgyszintén közömbösek ugyanezen okból az azonos jogi alap szempontjából a más tagállamok döntései, jogértelmezései, külföldi jogesetek.

[183] A kérelmező a törlési kérelem új ténybeli alapjaként hangsúlyosan az EUB védjegy1 ítéletére hivatkozott. Ez a döntés egyedi ügyben hozott jogorvoslat eredményeként és nem előzetes döntéshozatali eljárásban született. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az EUB az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második francia bekezdésén alapuló hatáskörének gyakorlása eredményeként, egyedi ügyekben született döntései az EUIPO és a törvényszék határozatai elleni jogorvoslati határozatok, amelyekben született döntés (tehát a jogorvoslati eljárás eredménye) a tagállamokra nem kötelező. Abból tehát, hogy az EUB a védjegy1 ítéletben a tárgybeli védjegy1 védjegyhez hasonló védjegyet törölte, még önmagában nem következik, hogy a védjegy1 ítéletet követően a magyar bíróságnak is tartalmilag azonos döntést kell hoznia a nemzeti védjegy1 védjegyről. Ezzel összefüggően az ítéltábla azt emeli ki, hogy az EUB védjegy1 ítélete a korábban kifejtettek szerint az OHIM ténymegállapításain alapul, így amennyiben a magyar bíróság az OHIM-tól eltérő releváns tényeket állapít meg, vagy a tényeket eltérően értékeli, adott esetben az uniós jog harmonizált értelmezésének sérelme nélkül juthat arra, hogy a törlési ok nem áll fenn.

[184] Az ítéltábla azonban nem értett egyet azzal az ebből levont következtetéssel, hogy a kérelmező „összemosta volna” a hatásköröket, és azzal sem, hogy az EUB egyedi ügyekben kifejtett jogértelmezése semmilyen „kötőerővel” ne bírna.

[185] Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az EUMSZ 267. cikke értelmében az uniós jog értelmezésében felmerült kérdésben az EUB-nak van kizárólagos hatásköre dönteni. A tagállami bíróságot az EUB döntései az EUMSZ együttműködési elve, az uniós jog érvényesülésére vállalt kötelezettsége folytán kötik. Az EUMSZ 267. cikke nem rendelkezik az előzetes döntéshozatali eljárásban adott döntés, jogértelmezés kötőerejéről, nem utolsósorban azért, mert az EUB nem precedens döntéseket hoz, hanem igyekszik rugalmasnak maradni, és alkalmazkodni az új jogértelmezési problémákhoz. Azáltal válik az EUB döntése „kötelezővé”, hogy a tagállam jogorvoslattal nem támadható, végső döntéseit hozó bíróságait kötelezettség terheli, hogy ha előttük az uniós jog értelmezését érintő kérdés merül fel, akkor a végleges döntést hozó bíróságnak meg kell keresnie az EUB-t, hogy az érvényesség, illetve a jogértelmezési kérdésben állást foglaljon. Ez alól csak akkor mentesül, ha az adott jogértelmezési kérdés a jogvita eldöntése szempontjából nem releváns, a szóban forgó uniós rendelkezést az EUB már értelmezte (*acte éclairé*), az adott uniós jogi norma értelmezése annyira egyértelmű, hogy nincs helye észszerű kétségnek (*acte claire*) [C-561/19., korábban Cilfit kritériumok (C-283/81.)].

[186] A C-283/81. számú ügy [14] bekezdésében az EUB továbbá úgy foglalt állást, hogy akkor sem kell az EUB-hez fordulnia a tagállami bíróságnak, ha az adott jogi kérdésben az EUB döntéseiben – „függetlenül attól, hogy milyen eljárásban születtek” – már állást foglalt.

Ha tehát az EUB valamely jogi eljárásában értelmezte az uniós jogi normát, ez az értelmezése attól függetlenül kötelező erejű, hogy az milyen hatáskörön alapuló eljárásban született. Másképpen megfogalmazva, a tagállami bíróságnak nem kell csak azért előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményeznie, hogy egy olyan uniós jogértelmezési kérdést, amit az EUB más eljárásban (pl. kötelezettségszegési, vagy az EUIPO döntése elleni jogorvoslati eljárásban) tisztázott, előzetes döntéshozatali eljárásban is ugyanígy kimondjon. Ebből pedig az következik, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben az EUB döntései – a jogértelmezést tartalmazó részükben – nem hagyhatóak figyelmen kívül általában és az új jogalap megítélésénél sem azon okból, hogy azok nem az EUMSZ 267. cikkén alapulnak. Az EUB határozatának indokai – az uniós jogot értelmező részükben – így védjegyügyekben sem azonos hatásúak a magyar bíróságokra, mint más tagállami bíróságok hasonló védjegyügyekben hozott határozatának indokai.

[187] Az ítéltábla a C-283/81. számú ügyben adott uniós jogértelmezésre figyelemmel *acte éclairé*-nek tekintette, és ezért mellőzte az EUB megkeresését annak a kérdésnek a megválaszolása iránt, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdés második franciabekezdése alapján folyt eljárásban született döntésben kifejtett uniós jogértelmezés rendelkezik-e kötőerővel, azt ugyanúgy kell-e megítélni, mint az EUMSZ 267. cikke alapján hozott döntésben kifejtett jogértelmezést.

[188] Az elsőfokú bíróságnak az uniós jog kötelező erejével összefüggő álláspontja azonban az érdemi döntés megalapozottságát nem érintette a következőkre figyelemmel.

[189] Az EUB védjegy1 ítélete nem tartalmaz az uniós jogot kifejezetten értelmező döntést. A védjegy1 ítélet a Philips ítéletben már kifejtett elvek szerint alkalmazza a törlési okot az adott megjelölésre, és részletes indokát adja, hogy ennek a jogelvnek az alkalmazása az adott esetben miért vezet ahhoz a megállapításhoz, hogy a funkcionalitásra alapított törlési ok fennáll. A jelen ügyben a kérelmező törlési kérelmének új jogalapjaként az EUB védjegy1 ítélet döntésére akként hivatkozott, hogy az alátámasztja az LB védjegytörlési végzés jogértelmezésének tévedését és azt, hogy az a Philips ítéletben kifejtett jogértelmezéssel ellentétes. Azonban nem jelölte meg, hogy az EUB védjegy1 ítélet mely konkrét indokolási részlete minősíthető a korábbi Philips ítéletben (C-299/99.) kifejtett jogértelmezéshez képest azt kiegészítő, a releváns tények körét bővítő vagy megváltoztató új jogi alapnak, amelynek fényében a kérelmezett védjegyének törlése iránti kérelmet a Philips ítéletben kifejtettektől eltérően kellene megítélni. Ebből az következik, hogy a védjegy1 ítéletben valójában nincs olyan jogi újdonság, amely változtatna a funkcionalitásra alapított védjegytörlési perekben alkalmazandó jogon, szempontokon és értékelendő releváns tényeken.

[190] Az ítéltábla emellett kiemeli, hogy az LB védjegytörlési végzésének indokolásából kitűnik, hogy a Philips ítéletet a bíróság figyelembe vette és az abban foglalt jogelvet alkalmazta. A Kúria a Philips ítéletben foglaltakat akként értelmezte, hogy önmagában alternatív formák létezése nem bizonyítja, hogy az adott forma nem esik a funkcionalitás miatt kizáró ok alá, ha kizárólag olyan formából áll a megjelölés, amely a műszaki hatás eléréséhez szükséges. Azonban arra a következtetésre jutott, hogy a konkrét ügyben nem

kizárólag a műszaki hatás eléréséhez szükséges formáról volt szó, ebben a körben visszautalt az ítéltábla végzésében írtakra, így az alternatív megoldásokra lehetett hivatkozni. A Kúria megítélése szerint tehát – az OHIM és a kérelmező álláspontjától eltérően – az oltalmazni kívánt forma esztétikai, formatervezési szempontokat is követett, azt állapította meg, hogy a jellemzők nem kizárólag a célzott műszaki hatás eléréséhez szükségesek. Ennélfogva a Kúria a korábbi végzésben nem tért el a Philips ítéletben foglaltaktól, az abban foglalt jogelvet alkalmazta, azonban az adott megjelölést a Kúria formatervezési, esztétikai szempontból másképp értékelte, mint később a védjegy1 ítéletben az EUB. A Kúria döntése ezért nem az alkalmazott jogban, nem annak értelmezésében, nem is a vizsgált releváns tényekben tér el az EUB ítéletétől, hanem pusztán abban, hogy a védjegy1 kocka megjelölést eltérően minősítette abból a szempontból, hogy annak formáját kizárólag a műszaki hatás határozza-e meg. Vagyis a Kúria védjegy1 ítélettől eltérő döntésének indoka nem eltérő jogértelmezés, hanem eltérő ténybeli következtetés.

[191] Az elsőfokú bíróság mindezekre tekintettel helytállóan következtetett arra, hogy a kérelmező nem jelölt meg olyan, a Vt. 33. § (4) bekezdése alapján új ténybeli alapnak minősülő körülményt (tényt, jogot, vagy új releváns tényre mutató kötelező jogértelmezést), amely alapján a törlési kérelme a már korábban az LB védjegy1-törlési végzéssel elbírált törlési kérelem ellenére ismételten vizsgálható lenne a Vt. 2. § (2) bekezdés d) pont db) alpontja alapján.

[192] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdése nemzeti jogszabály, amelynek értelmezése iránt előzetes döntéshozatal nem kezdeményezhető. Nem állapítható meg az sem, hogy valamely hivatali döntés véglegességével, jogerővel összefüggő Vt. szabály mely uniós jogi rendelkezéssel lehetne ellentétes.

[193] Az ítéltábla ezzel összefüggően kiemeli, hogy az EUB szerint (C-177/20., 49. pont) az eljárási autonómia elve értelmében az egyes tagállamok belső jogrendjének feladata meghatározni a bírósághoz fordulás azon eljárási szabályait, amelyek célja a jogalanyok jogai védelmének biztosítása, azzal a feltétellel ugyanakkor, hogy e szabályok az uniós jog hatálya alá tartozó helyzetekben nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a belső jog hatálya alá tartozó helyzetekben (egyenértékűség elve), és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jog által biztosított jogok gyakorlását (tényleges érvényesülés elve).

[194] Az egyenértékűség elvének sérelme a Vt. 33. § (4) bekezdésével összefüggően nem merülhetett fel, nem következtethető a szabály tartalmából az, hogy e rendelkezés az uniós jog hatálya alá tartozó helyzetekre más jogkövetkezménnyel járna, mint a belső jog hatálya alá tartozó helyzetekre.

[195] A tényleges érvényesülés elvét értékelve az EUB szerint azt kell vizsgálni, hogy milyen az érintett szabály eljárásban betöltött helye, hogyan zajlik az eljárás, és melyek a sajátosságai a különböző nemzeti fórumok előtt (C-69/14. Dragos ügy, 36. pont).

[196] Az EUB több alkalommal emlékeztetett a jogerő fontosságára. Az EUB megítélése szerint az uniós jog nem követeli meg, hogy valamely bírósági szerv főszabály szerint visszavonjon egy jogerős határozatot az uniós jog releváns rendelkezése EUB által e határozatot követően elfogadott értelmezésének a figyelembevételére céljából (Pizarotti ítélet, C-213/13., 60. pont). Az uniós jog továbbá nem írja elő a nemzeti bíróságnak, hogy eltérjen a határozatokat jogerőre emelő belső eljárási szabályok alkalmazásától, még akkor sem, ha ez az eltérés lehetővé tenné az e joggal összeegyeztethetetlen tagállami helyzet orvoslását (C-213/13., 59. pont). Ugyanis mind a jog, mind a jogviszonyok stabilitásához, illetve az igazságszolgáltatás megfelelő működésének biztosításához fontos, hogy ne lehessen többé vita tárgyává tenni azokat a bírósági határozatokat, amelyek a rendelkezésre álló jogorvoslatok kimerülését, illetve az azok előterjesztésére nyitva álló határidők elteltét követően jogerőre emelkedtek (C-213/13., 58. pont). A kérelmező érvelésével szemben a Pizarotti ítélet kiemelt indokolási részletei túlmutatnak az előzetes döntéshozatali kérelemmel érintett ügy ténybeli alapjain. A Kühne & Heitz ítélet döntése pedig speciális tagállami eljárásjogi szabály által kínált jogorvoslati lehetőség alkalmazásáról foglalt állást, ami a jelen ügyben nem releváns.

[197] A kérelmező érvelésével szemben a Vt. 33. § (4) bekezdése a jogbiztonságot szolgáló eljárási szabály. Nem pusztán a hivatali tehermentesíti a szükségtelen ismételt eljárások lefolytatása alól, hanem azt ellensúlyozza, hogy a védjegy törlését – annak ellenére, hogy a hivatal a törlési okot már törlési eljárásában megvizsgálta – bárki, időbeli korlát nélküli kérheti. A lajstromozott védjegy jogosultját biztosítja afelől, hogy a már megvizsgált és bejegyzett, majd ismételten megvizsgált jogát és az arra alapított jogcselekményeit ugyanazon ténybeli és jogi alapon ne kérdőjelezhessék meg folyamatosan harmadik személyek. Mivel a szabály csak az azonos ténybeli és jogi alapot korlátozza, nem akadályozza azt, hogy a korábbi törlési eljárásban részt nem vevő kérelmező új tényeket és – akár uniós jogértelmezési alapon – új jogi alapot megjelölve a védjegy törlését kérhesse.

[198] A Vt. 33. § (4) bekezdése nem anyagi jogi jogelv vagy jogszabály. A kérelmező ezért alaptalanul hivatkozott arra, hogy a Lunapark ügghöz hasonló szabályként korlátozná az uniós jog érvényesülését. A Vt. 33. § (4) bekezdése nem zár ki olyan értelmezést, amely a korábbihoz képest új uniós jogértelmezési döntést új jogi alapként (tárgan vett ténybeli alapként) fogad el, szükségtelen volt ezért az AxFin ügyre tekintettel az EUB-t megkeresni annak a kérdésnek a megválaszolására, hogy e rendelkezés akadályozza-e az uniós jog érvényesülését.

[199] A Vt. 33. § (4) bekezdése az anyagi jogerőhöz hasonló szabályként csak annyiban korlátozza a Harmadik Irányelv 45. cikk (3) bekezdése szerinti eljárás lefolytatását, mint bármilyen más jogbiztonságot, jogerőt biztosító eljárásjogi szabály (pl. határidők, jogerő szabályok), melyek jelentőségét az elsőfokú bíróság az EUB hivatkozott gyakorlatával összhangban értékelte.

[200] Az elsőfokú bíróság értékelése megfelelt az EUB Grossmania ügyében kifejtett szempontoknak is. Az ítéltábla ezzel összefüggően hangsúlyozza, hogy az EUB a jogerőt biztosító határidők ellenére különleges körülmények fennállása esetén látta úgy, hogy a nemzeti közigazgatási szerv köteles lehet arra, hogy egy véglegessé vált közigazgatási határozatot felülvizsgáljon a tényleges érvényesülés elve és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése szerinti lojális együttműködés elve értelmében. Az EUB szerint e kontextusban figyelembe kell venni a szóban forgó helyzetek és érdekek sajátosságait abból a célból, hogy egyensúlyt lehessen teremteni a jogbiztonság követelménye és az uniós jogra tekintettel vizsgált jogszerűség követelménye között.

[201] Az ítéltábla – különös figyelemmel a jellemzők eltérő értékelésére – egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a következtetésével is, hogy a védjegy1 ítélettől eltérő LB védjegy1 törlési végzés a Grossmania ügyben kifejtett szempontok alapján nem minősül olyan esetnek, ami az adott ügyben az uniós jog érvényesülése érdekében a Vt. 33. § (4) bekezdésében meghatározott jogerőhöz hasonló szabály félretételét indokolná. Egyrésztől nincs olyan nemzeti jogi szabály, amelyről megállapítható lenne, hogy az uniós jogot sértene. Továbbá az adott ügyben az alapvető jellemzők az EUB védjegy1 ítéletben kifejtettektől eltérő ténybeli értékeléséből (esztétikai, formatervezési szempontok) nem következik az, hogy az LB védjegy1 törlési végzése az uniós jog EUB által adott valamilyen jogértelmezését sértene. A Grossmania ügytől eltérően sem kötelezettségszegési eljárási ítélet, sem olyan előzetes döntéshozatali ítélet nem állt rendelkezésre, ami alapján az LB végzés uniós jogot sértő jellege igazolt lenne. Nem állapítható meg továbbá az sem, hogy a kérelmezett védjegy oltalma az állampolgárok széles körét érintené. A Grossmania ügyben az uniós jogot sértő jogszabály alkalmazása a külföldinek minősülő uniós állampolgárok széles körét fosztotta meg a magyarországi ingatlanokra bejegyzett haszonélvezeti jogától, az LB védjegy1 törlési végzése egyedi ügyben, az adott ügy tényalapján hozott határozat, amely elsősorban nem a magyarországi fogyasztók, hanem a kérelmező jogait érinti.

[202] Az ítéltábla a kérelmező uniós védjegy1 jog koherenciáját érintő érvelésével összefüggően megjegyzi, hogy amennyiben a kérelmező álláspontja helyes lenne, úgy fel kellene függeszteni minden funkcionális törlési okon alapuló nemzeti eljárást, ha van azonos uniós védjegy, illetve újabb törlési kérelem benyújtása esetén az EUB döntésével egyező döntést kellene hozni, ami a nemzeti hatóságok, bíróságok törlési eljárással kapcsolatos hatáskörgyakorlását kiüresítené.

[203] Az ítéltábla a perköltségről hozott rendelkezés megváltoztatására sem látott indokot a fellebbezésben foglalt okból. A kérelmező nem jelölt meg olyan körülményt, amely alapján a kikötött ügyvédi óradíj mértéke eltúlzott, vagy a felszámított ügyvédi munka mennyisége a ténylegesen szükséges ügyvédi munkával arányban nem álló lenne, az IM rendelet 2. § (2) bekezdésének alkalmazását megalapozó mérlegelési okot nem adott elő. A Pp. 86. § (2) bekezdése az adott nemperes eljárásban tanúsított eljárási cselekménnyel, mulasztással összefüggően teszi lehetővé, hogy a bíróság a pernyertességtől függetlenül kötelezze a felet költségek viselésére, az anyagi jogosult rendelkezési jogának gyakorlása (anyagi jogról lemondás, annak időpontja) nem szankcionálható. A kérelmező érvelésével szemben a védjegy1ről lemondás nem jelenti az oltalomképtelenség elismerését, a védjegy1 törlési eljárást a kérelmező a lemondás ellenére folytatta. Ezért nem volt megalapozott az arra alapított

érvelése, hogy a kérelmezett az oltalomképtelen védjegy indokolatlan fenntartásával, nyilatkozat késedelmével okozott olyan helyzetet, amelyben az IPRED értelmében kivételes méltányosságot lehetne alkalmazni. A kérelmező és a kérelmezett piaci részesedése, vagyoni helyzete közötti különbség szintén nem elégséges indok ahhoz, hogy azt a bíróság méltányossági okot megalapozó körülménynek értékelje.

[204] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes végzését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[205] A kérelmező pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése és az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján köteles volt megfizetni a kérelmezett által felszámított ügyvédi munkadíjat mint másodfokú perköltséget. Az ítéltábla az ügyvédi munkadíj összegét a Pf.14. és Pf.18. sorszámon csatolt számlák alapján állapította meg. A felszámított összeghez képest annyit pontosított, hogy az 5 számla összege öttel osztva nem 3.190 EUR, hanem 3.120 EUR.

Budapest, 2026. február 5.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró